

МІЙ ДІМ

Марія Вишедська

Я втратила свій дім рано — це як перехворіти вітрянкою в дитинстві — не сильно приємно, але пережити можна.

Коли я говорю «дім», в уяві я підіймаюся сходами на п'ятий поверх і бачу дерев'яні двері, оббиті коричневим шкірзамом. Зверху, вище, ніж я дотягуюся — вічко. Я ніколи не дивилася крізь нього. За дверима вузький коридор — зліва двостулкові двері, які ведуть у велику кімнату — там ліжко батьків, телевізор, шафи з книжками, папин стіл з горщиками, у яких стоять пензлі і етюдник з фарбами. Праворуч двері зі скляним віконцем — кімната, в якій живемо ми з сестрою і бабушка; ми спимо на двоповерховому ліжку, а бабушка — на тахті. В ніші вбудована шафа-франкенштейн, зібрана з кількох шифоньєрів і тумбочки в одну величезну конструкцію — в ній класно грати в хованки. Прямо за коридором — кухня. На кухні — вікно з вітражем з кольорової плівки-самоклейки, тут дуже гарне світло. Наші вікна дивляться на захід — мені подобається дивитися, як сідає сонце з балкона, я пригортаюся до папи — від нього пахне потом і цигарками.

Моя адреса — місто Артемівськ (історичну назву Бахмут повернули лише в 2017), вулиця 60 років образования СРСР, дім 5, квартира 29. Це дуже проста адреса, бо римується. Це дуже складна адреса, бо я не вимовляю «р».

Я втратила саме цей дім.

Я виросла, жила багато де і технічно називала своїм домом багато місць, окрім дому бабушки Віти.

Що таке дім? Це конкретне приміщення, місто, країна, люди, відчуття?

Я к я в т р а т и л а
с в і й д і м

Мама в ванній кімнаті складає в пакет речі малючка, якого ми всі чекаємо. Вона плаче і каже нам з сестрою збиратись. Обіймаю її великий живіт і кажу, що все буде добре. В домі тихо — папа відбушував і кудись пішов. Не знаю, що з речей брати. Здається, взяла тоді ляльку Сашка й пупса Васю — моїх головних лялькових дітей. На ліжку сумно сидить в'язаний слон Бімбо й єнот Хотенс. А ми йдемо втрьох нічною вулицею — мама з пакетом малюкових речей, я та сестра.

— Коли ми підемо додому?

— Ми не підемо додому, тепер ми живемо у бабушкі Віти. Це був мій дім, тепер і ваш.

— Це дім бабушкі Віти, він ніколи не буде моїм.

— Невдячна.

Після школи йду додому. Відкриваю двері своїм ключем. Там смердить, неприбрано, на кухні немитий посуд і залишки несмачної їжі. Приходить двоюрідний брат, вітається і йде дивитись телевізор. Приходить папа, він веселий і трохи напідпитку. Не знаю, про що нам говорити. Ніхто тут не збирається про мене піклуватися, годувати обідом, запитувати, як справи в школі і в музикалці.

Це мій дім, чи вже ні? Наша з бабушкою кімната виглядає, як і раніше — але бабушка живе тепер в домі на станції Сіль, а ми в іншій бабушки. Це мій стіл, в шухлядці всякі дрібниці — але в мене є інший стіл і інші дрібниці — ці втратили сенс. В шафі мій одяг — але в бабушки я ношу інший, а з цього майже виросла. Ось мої іграшки — але в бабушкиній квартирі і так мало місця — все не візьмеш.

— Дівчата, думаю, нам час шукати нове житло. Ви ж мріяли мати приватний дім замість квартири?

— Ти обіцяла, що ми повернемося додому.

— Подумай сама, там п'ятий поверх, мені важко буде заносити візочок, до того ж там мало місця, ми вже всі не вліземо.

— Але ти обіцяла.

У дворі будинку стоять крісла, столи і ліжка. Ось стіл з мого справжнього дому і ці крісла. А диван ми купили вже коли у бабушки жили. Це ліжко віддав бабушкін сусід зверху — на ньому спали його дочки, а потім виросли і поїхали. Ось коробка з іграшками — і з бабушкиного дому, і з нашого, до них додалась коробка з іграшками Гоши — там різні м'ячі, дерев'яні молотки і машина-телефон. Але я знаю що в підвалі нашого дому ще залишились іграшки, про які забули. В нашому домі живуть чужі люди, а ми тепер живемо в їхньому. Це називається обмін — так написано в нотаріальних паперах.

Коли я була маленька, приходила з бабушкиними студентами сюди на практику. Вони будували цей дім для ветерана — його старий дім був вже зовсім непридатний для життя, майже розвалився. «Як дивно, що тепер я тут буду жити», — каже мама.

Старий дім ветерана — це квадратний пагорб надворі. Бабушка посадила там квіти.

В серпні, перед тим як їхати на навчання в Луганський медуніверситет, п'ємо чай з маминою подругою тьотью Леной. Вона каже, що я ніколи не повернуся вже додому. Звучить якось занадто драматично. Я вже вчилася два роки в Донецьку, приїжджала додому майже кожні вихідні, була на канікулах. А Луганськ не набагато далі, хай не дві години, а чотири-п'ять, залежно від того, чим їхати.

Але слова тьоті Лени, як «самозбиваючеєся» пророцтво — спочатку я приїжджаю додому кожні два тижні, потім — хоча би раз на місяць, а потім моя родина розвалюється вже назавжди, і дім остаточно перестає мені бути домом. Дійсно, мабуть, в той літній вечір я була вдома востаннє і ніколи не повернулася.

В і д с т а н і

Спочатку дім обмежений кордонами маминого тіла. Потім він розширюється до ліжечка, кімнати, квартири, двору. А потім мене відпускають саму в музичну школу і я присвоюю собі простір міста від дому до школи, я прогуляю заняття з сольфеджіо і беру без дозволу вулиці і провулки поряд — я пробираюся небезпечно вузькою стежкою між гаражами і швидким струмком, я стою на мосту і намагаюся розгледіти на дні Бахмутки корабель зі скарбами, який затонув там в часи чумаків, я йду через посадку, де на маленьких дівчаток чатують сірі вовки і маніяки. Головне — стежити за часом на електронному годиннику у вигляді телепузика По і прийти додому вчасно.

Потім я їжджу в Донецьк і знаю, як добратися з Путіловського вокзалу на вулицю Челюскінцев, на Рози Люксембург, де живе моя родичка, де знаходиться залізничний вокзал. Часу завжди обмаль, тож я добре знаю маршрути громадського транспорту. Пізніше, коли я буду вчитися тут вже весь час, я вивчу вулиці навкруги маршрутів, тримаючись за лінії транспорту, як за мотузку, коли шукаєш вихід з лабіринту.

Я вивчаю вулиці Донецька, потім Луганська. А потім купляю в книжковій крамниці атлас автомобільних шляхів України і Європи, ловлю машини і забираю собі все більше і більше територій — я легко можу доїхати до Києва, Одеси і Львова — тепер це теж мої міста. Я знаходжу серед хламу на горищі палатку, яку мама замовила колись по каталогу товарів у надії на сімейні подорожі. Тепер можу їздити ще далі і не

так турбуватися про те, є в мене хтось в місті чи ні — в мене є палатка, я можу спати в будь-якому тихому куточку.

Я залежна від прогулянок — це мій спорт, медитація, розвага. Я готова йти безкінечно, повертаючи з вулиці у вулицю. Це перевірка друзів на міцність. За весь час тільки четверо пройшли її, найвитриваліший став моїм чоловіком.

— А лижі де загубили? — питають нас з Славою люди, які торгують полуницями та грибами на трасі під Лиманом.

Так вони коментують трекінгові палки, з якими ми зі Славою йдемо зі Званівки в Лиман. За карантин ми сходили пішки з Ямполья в Лиман, з Лимана в Сіверськ, зі Званівки в Лиман, з Бахмута в Краматорськ, з Серебрянки в Северодонецьк, з Бахмута в Костянтинівку, в Лисичанськ, з Лимана в Святогірськ, зі Святогірська в Слов'янськ.

Дійти з міста в місто — це якесь божевілля. Дійти з міста в місто і дивуватися, як так люди в давні часи витрачали на таку ж дорогу, таким же шляхом втричі більше часу. Ми починали з походів навколо міста десь в 15-17 км, а нашим рекордом за два роки стала прогулянка на 50 км. З тих пір маю традицію — відправитися в день народження на прогулянку в стільки кілометрів, скільки мені буде років, почала з 25.

Відстані, які я пододала пішки, я привласнюю собі, підписуючи кожним кроком «мій дім».

П р а в о н а м і с т о

— Я Машика Вишедська, художниця з Бахмута — я так завжди представляюся, бо в Бахмуті я народилася і в Бахмуті стала мисткинею.

Одною з перших практик був стріт-арт. Мій перший малюнок — білі вівці на двері спортзалу медичного коледжу — дав мені важливе усвідомлення: це моє місто і я можу перетворити його на своє полотно. Я розмалювала стіни в двох офісах громадських організацій, в міських лікарнях, в трьох точках з шаурмою «Шао-Бао», в двох школах, я перетворила на намальоване місто цоколь дев'ятиповерхівки по вулиці Горбатова — коли Бахмут почали руйнувати росіяни, намальоване місто залишалось цілим набагато довше, ніж справжнє і навіть потрапило в кліп Фоззі.

Це право давало мені силу і переводило відносини з містом на новий рівень. Коли почалося повномасштабне вторгнення, я перестала займатися стріт-артом,

бо не відчуваю права щось робити в інших містах,

бо я ніби в гостях,

бо тут свої контексти і правила,

бо покидаючи своє місто, я ніби відмовилась від цього права.

Е х і т / Е х і л е

Подруга з Гамбурга організує вечір у Гамбурзькому театрі, на якому будуть історії біженців і переселенців. Вона просить мене в десяти реченнях розповісти історію мого exile.

1 . 18 лютого в Бахмуті зустрілися з колегами Тетяною Крюковською з Києва і Тімом з Берліна, Тім скаржився на конфлікт з його керівництвом, яке наполягало, щоб він терміново покинув Україну через загрозу війни, сміємося над цією панікою і їмо тортики серед квітів під українську попсу.

2 . 20 лютого запитую Ярослава Мінкіна, що він думає про ситуацію, і чи не здає хтось з його знайомих квартиру в Івано-Франківську, Ярослав каже терміново збиратися, бо боїться швидкої окупації Донеччини, яка несе загрозу життю українських активістів.

3 . 21 вночі я, чоловік і двоє племінників, якими ми опікуємося, їдемо до Києва, взявши мінімум речей і мої картини, в дітей прострочений документ, що дозволяє нам перевозити їх Україною, а документів для виїзду закордон взагалі немає.

4 . На вокзалі нас зустрічає Тетяна Крюковська — ми зупинимося в неї на ніч, гуляємо містом, зустрічаємося з друзями, це перша далека поїздка для дітей —

вони в захваті.

5 . 23 лютого о 22 годині сідаємо в звичайний потяг до Івано-Франківська — більшість пасажирів їдуть кататися на лижах, зранку прокидаємося від новин про обстріли всієї території України — не можемо стримати нервового сміху, соромлюся своєї реакції.

6 . Проводимо кілька ночей в офісі СТАНу, потім їдемо до кордону з Угорщиною, Слава лишається в Україні, а я їду з дітьми, Наташею Жуковою і її маленькою донькою в Німеччину — в Гамбурзі нас чекає Ясмін Зонер, з Бахмутом її пов'язує давня історія, раніше ми зустрічалися в місті кожного літа.

7 . 6 березня я ридаю посеред Берлінського зоопарку, так виходить нервова напруга, вдруге я буду так ридати за два місяці на кухні у бахмутських друзів в Кемниці.

8 . В червні повертаюся в Україну з дітьми, в село Батьов Закарпатської області.

9. Все літо катаюся по резиденціях в роздумах, як і де далі жити, бо мене одночасно не влаштовують життя без чоловіка і життя в селі.

1 0 . В жовтні переїжджаємо у Франківськ — найкраще рішення, ми мріяли тут пожити ще з 2019, тут ми знайшли свій дім і ком'юніті, тимчасово чи ні, хто знає.

З м и л и м р а й
і в ш а л а ш і —
а о с ь і н і

Коли Слава відправив мене і дітей в Німеччину — він осів в селі Батьово. В червні я повернулася до нього. Я думала — головне, що разом. Головне, що ми разом, головне що ми разом — повторювала я собі, але жити в селі мені від цього не починало подобатися більше.

— Мені тут не подобається, — видав мій рот замість «Доброго ранку, коханий».

— Я знаю, кохана, я і не сподівався, що тобі тут сподобається, але дуже старався, щоб це було мінімально прийнятно, — сказав Слава, а мама би сказала «невдячна» — Це тимчасово, ми не будемо жити тут завжди.

— «Тимчасове» може бути дуже довго.

— Я роблю, що можу.

Я їду на резиденцію в Польщу, потім в Берлін, потім в Хорватію.

Я не можу залишатися в Німеччині, бо мого контракту недостатньо, щоб самій знімати житло і платити страховку. Я не можу залишатися, бо не хочу запитувати дозволу на кожную свою дію у бераторок Джобцентру в обмін на оренду житла і невеличкі виплати на витрати.

Я не хочу повертатися в Батьов. Я не хочу бачитися зі Славою тільки час від часу на побаченнях у зйомних квартирах в Львові чи Ужгороді. Я скучаю за дітьми.

К а р т о ш е ч к а н а
в о к з а л і в
І в а н о - Ф р а н к і в с ь к у

Я повертаюся з Гамбурга. Слава зустрічає мене у Львові. Ми їдемо разом у Франківськ — шукати квартиру. Зупиняємося на кілька днів в шелтері наших друзів з Друкарні. Розказуємо їм про наші плани — вони у відповідь розказують, як вже кілька місяців безрезультатно шукають житло. За три дні ми так і не сходили подивитися жодної квартири.

Сидимо на вокзалі й чекаємо на дизель, який відвезе нас в Стрий, а звідти ми поїдемо в Батьов, продовжимо пошуки вже звідти.

Купили в Сільпо на Галицькій курку і смажену картоплю, їмо це все, сидячи на лавці на пероні. В одних навушниках на двох слухаємо підкаст про українські соромі-

цькі пісні. Повз нас проходять безкінечні пасажири. Темнішає. Я не хочу звідси їхати.

В той раз я повернулася в Батьов всього на один день. Наступного вечора ми їхали у зворотньому напрямку, бо вбивши на ОЛХ не «Івано-Франківськ» а «Івано-Франківська область», знайшли квартиру в Крихівцях — у Франківській ОТГ.

Щоразу, як опиняюся на залізничному вокзалі Франківська, мені не хочеться нікуди звідси їхати.

Д е р ж а в н і с и м в о л и

По телевізору крутили передвиборну рекламу і показували засідання Верховної ради. Одного разу через цей інформаційний шум до мене долетіла пісня.

«Ще не вмерла України і слава, і воля».

На екрані люди виструнчилися і тримають руку біля серця.

— Це що?

— Це співають гімн України.

— Що таке гімн?

— Це головна пісня країни — державний символ.

Поки ми говорили, гімн доспівали.

— А ти знаєш? Заспівай.

Папа співає, потім бабушка. Швидко запам'ятовую слова першого куплету, гірше запам'ятовую мелодію. Я вражена і хочу поділитися новим знанням зі світом, тому беру блокнотик з телефонними номерами і кручу диск телефону, слухаю довгі гудки.

— Дядя Русік, привіт, це Маша, слухай... — співаю перший куплет гімну, — Ти знаєш, що це гімн України?

— Тьотя Надя, дядя Льоня, привіт...

— Бабушка Віта, привіт...

— Дядя Бой

— Тьотя Піроженое

— Тьотя Маріша...

— Батько Вова...

В 2003 до нас в гості вперше приїхав дєдушка Лев — папин батько. Він розлучився з бабушкою, коли папа був ще зовсім маленьким і поїхав будувати БАМ, а потім осів в місті Арзамас Нижньогородської області.

Дід був дуже харизматичний і веселий, ми всі в нього закохалися. Бабушка теж рада була його бачити, здавалося, що вона його давно пробачила — вони фліртували, згадували історії з студентських років, оминали тему з розлученням і іншою родиною, нібито цього ніколи не було. Дід погостив тиждень і поїхав далі, потім повертався ще кілька разів у різні роки.

Коли мені виповнилося 18, я захотіла поїхати до нього в гості. Я вирушила в росію. В той час у мене не було негативного ставлення, вдома ми розмовляли російською, більшість у моєму оточенні були прихильниками «руського міру», в ліцеї вважалося, що верх успіху — поїхати туди вчитись, у мене навіть були друзі-толкієністи в одному онлайн-чаті з різних російських міст і поїздка до діда була також і приводом розвіртуалізуватися з ними.

Проте коли я вийшла з потяга в Москві, я ніби наштовхнулася на невидиму перепону. Було схоже на сцену з фільму «Inception» — коли герої опиняються в чужому сні і підсвідомість сновидця ополчається на них. Це відчуття зникало в компанії друзів, поряд з дідом, але як тільки я залишалася на самоті, воно поверталось. Зі мною ніхто погано не поводився, не говорив до мене грубо й не ображав — але відчуття небезпеки, отруєного повітря, задухи не залишало.

Коли їдеш в потязі і документи перевіряють там, трохи стирається відчуття, ніби ти в іншій країні. Назад я поверталася іншим шляхом — перетинала кордон між Белго-

родською і Харківською областями пішки.

В той день я вперше усвідомила себе Українкою. Я добре памятаю цей момент. Я перетнула російський кордон і йду по нейтральній території — український кордон знаходиться за пагорбом. Я поступово піднімаюся на пагорб і бачу, як на обрії з'являються українські прапори, а потім величезний напис — УКРАЇНА. Я зупинилася на верхівці пагорба і, здається, заплакала, настільки сильними були почуття. Повз мене швидко проходили інші люди — на вузькій доріжці я їм заважала, вони штовхалися. Я дійшла до віконця з перевіркою документів.

— Вітаємо в Україні, з поверненням, — сказав мені прикордонник.

Я планувала під'їхати до Харкова на маршрутці. Але мені дуже хотілося побути на самоті з цим новим усвідомленням, тож я йшла до Харкова пішки вздовж траси. Я зрозуміла, що я — Українка, що я люблю свою країну і що це дуже важливо для мене.

В 2016 році я замовила собі закордонний паспорт. На першій сторінці написано: "Іменем України Міністр закордонних справ України просить усіх, кого це може стосуватися, всіма можливими заходами полегшити поїздку пред'явника паспорта і надавати йому необхідну допомогу та захист". Я знаю, що це стандартний текст, але я дуже люблю ці слова. В мене є дім, коли я його покидаю, міністр закордонних справ просить усіх небайдужих попіклуватися про мене.

В п р а в и в к і н ц і
п а р а г р а ф у

Я спробувала сформулювати кілька вправ або ритуалів, які допомагають наблизитися до відчуття «вдома», а також споріднені з ними вправи з кочівництва.

Вправа «Це і є мій дім»

1. Розбери свій рюкзак, розвись і розклади речі.
2. Сходи в душ або прийми ванну.
3. Купи продуктів на кілька днів і готуй вдома.
4. Сходи на прогулянку в піжамі, якщо тепло, то і в домашніх капцях.
5. Спи голий/гола.
6. Запам'ятай дорогу і ходи без карти, побудуй кілька маршрутів і вибери улюблений, найдовший і найкоротший.
7. Запроси друзів на вечерю, приймай друзів з іншого міста.
8. Випери речі, поміть, що ти робиш з брудними трусами і шкарпетками — якщо просто кидаєш їх в купу до речей, які треба випрати, то ти — вдома.
9. В тебе є улюблений супермаркет, кав'ярня, ресторан, парк.
10. Тобі є, з ким піти на каву, якщо нема — то ти знаєш, де познайомитися з цікавими людьми.
11. Ти знаєш кілька маршрутів громадського транспорту.
12. Ти знаєш кілька маршрутів приміського транспорту.
13. Ти їздила/їздив кілька разів в одноденні подорожі в сусідні міста і поверталася/повертався ввечері спати в своє ліжко.

Вправа «Стань кочівником»

1. Подивися на все, що ти маєш вдома — багато разів повтори про цінність цих речей. Повторюй доки слова не втратять значення і переходи до пункту 2.
2. Почни перебирати речі і віддавати, дарувати і викидати все миле і зайве.
3. Оцифруй свої фотоальбоми, дитячі малюнки, щоденники і все в такому дусі, що викинути просто так шкода.
4. Створи капсульний гардероб, надай перевагу тим речам, які можна носити і влітку, і взимку, якщо вдягнути під низ термобілизну, обирай речі без принтів і простого крою — так їх легше буде комбінувати, сукнікраще за спідниці, хоча це спірне питання, ни-

зів має бути менше, ніж верхів — бажано, щоб весь гардероб поміщався в один рюкзак.

5. В інший рюкзак має влізти вся техніка і документи.

6. Не завадить мати якісь заощадження на необхідний побутовий мотлох на новому місці, або знати, де це можна дістати його дуже дешево чи безкоштовно.

Ч и п о в е р н у с я

я

в Б а х м у т ?

В листопаді їздила з івано-франківськими мисткинями в Одесу й Миколаїв. З Одеси до Миколаєва їхали автобусом. Це дуже красива дорога: з одного боку — море, а з іншого — степи.

Я не усвідомлювала, що скучаю за степом, поки не побачила його. В степу видно горизонт. Дійти до горизонту просто — прив'язуєшся поглядом до якогось об'єкту на горизонті і йдеш. У Франківську на горизонті видно гори, але до них так просто не дійти — дорога, залізниця, стежки в лісі ведуть у непередбачуваних напрямках, ніби відчувають, що ти чужинець і хочуть заплутати, посміялись, збити з пантелику.

Якось я бачила мапу, де замість росії намальований океан Мрій. Ця картинка перетворилася для мене в нездійсненну мрію і в умову мого повернення в Бахмут, в своїй картинці океан я перейменувала в Слава-Український. Бахмут знаходиться за 100 км від кордону, це декілька годин автівкою — тобто, якщо замість росії буде океан, то це не так далеко, можна було б їздити кожні вихідні. Але ми розлучилися з Бахмутом на не дуже гарній ноті — я сіла в потяг з думками «бачити більше тебе не можу, нам треба зробити паузу у відносинах». За тиждень почалося повномасштабне вторгнення, за рік від міста майже нічого не лишилося. Не знаю чи маю право повертатися після такого.

Зараз мій дім ніде і будь-де водночас. Дім для мене більше не має сакрального значення — тільки функцію. Функції дому — давати простір для сну, гігієни, зберігання речей, роботи, готування їжі, тощо. Всі речі, які я маю, виконують якусь функцію. Мене відлякує затишок, він здається пасткою, яка не дозволить вчасно все кинути і піти. Я прагну до аскетизму і кочівництва. Я походжу зі степу і моя тотемна рослина — перекоти-поле — легке на підйом, колюче, сухе, невкорінене.

МАШИКА ВИШЕАСЬКА

МІЙ ДОМ

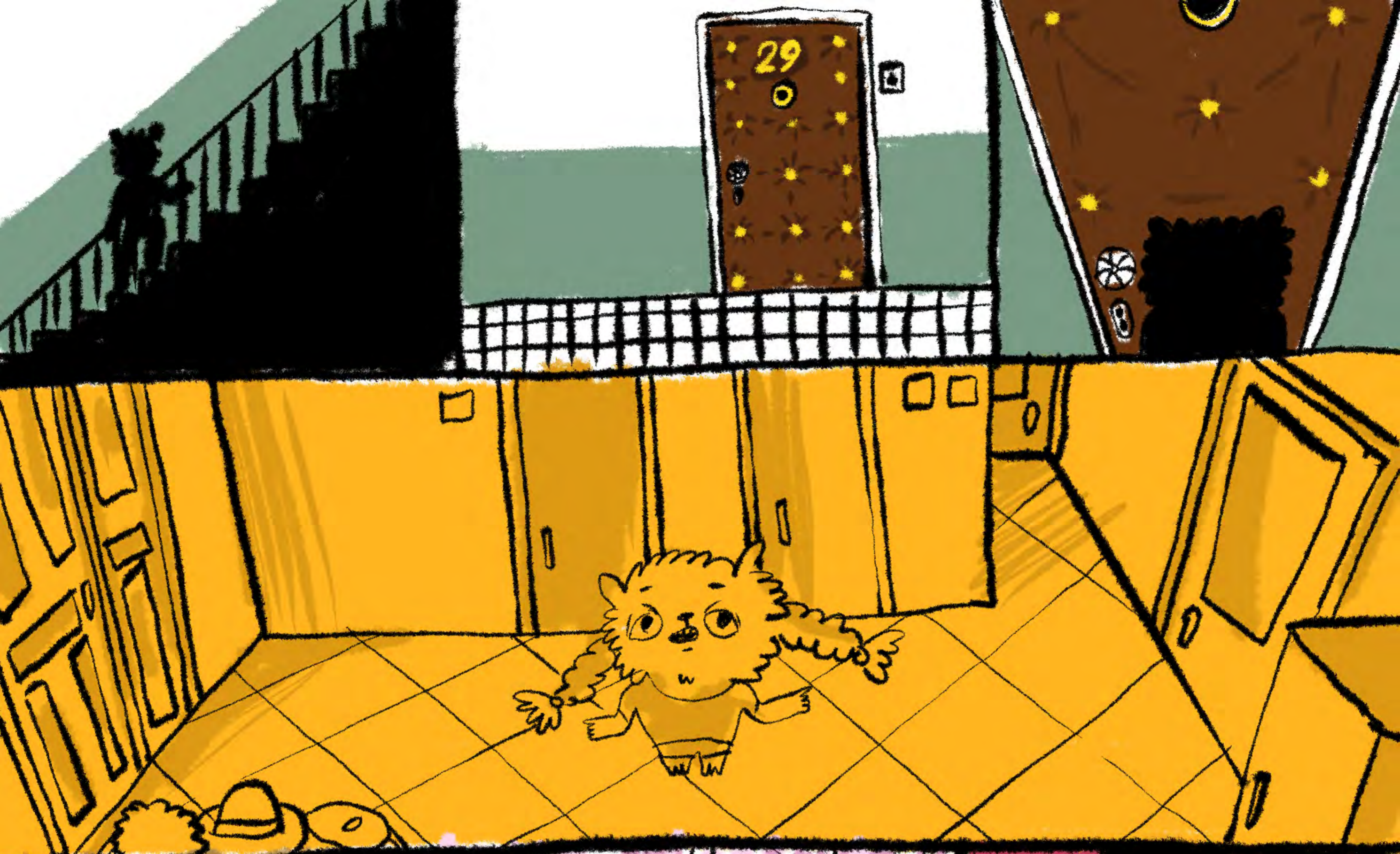
LITERARYLAB2024

Я ВТРАТИЛА СВІЙ ДІМ РАНО - ЦЕ ЯК ПЕРЕХВО
РІТИ ВІТРЯНКОЮ В ДИТИНСТВІ - НЕ СИЛЬНО
ПРИЄМНО, АЛЕ ПЕРЕЖИТИ МОЖНА.

МЕНІ ШКОДА ПОВІДОМЛЯТИ
— ВИ ВТРАТИЛИ ДІМ
АЛЕ НІЧОГО В ЦЬОМУ ЖИТТІ
БУДЕТЄ

КОЛИ Я ГОВОРЮ ДІМ, В УЯВІ Я ПІДІЙМАЮСЬ СХОДАМИ
НА П'ЯТИЙ ПОВЕРХ І БАЧУ ДЕРЕВ'ЯНІ ДВЕРІ ОББЧ
ТІ КОРИЧНЕВИМ ШКІРЗАМОМ. ЗВЕРХУ, ВИЩЕ
ЧИМ Я ДОТЯГУЮСЬ - ГЛАЗОК. Я НІКОЛИ НЕ ДИВИ-
ЛАСЬ КРІЗЬ НЬОГО. ЗА ДВЕРЬЮ ВУЗЬКИЙ КОРИ-
ДОР - ЗЛІВА ДВОСТВОРЧАТІ ДВЕРІ, ЯКІ ВЕДУТЬ У
ВЕЛИКУ КІМНАТУ - ТАМ ЛІЖКО БАТЬКІВ, ТЕЛЕ-
ВІЗОР, ШАФИ З КНИЖКАМИ, ПАПИН СТІЛ З
ГОРЩИКАМИ У ЯКИХ СТОЯТЬ ПЕНЗЛІ І ЕТЮД-
НИК З ФАРБАМИ. СПРАВА ДВЕРІ ЗІ СКЛЯНИМ ВІ-
КОНЦЕМ - КІМНАТА В ЯКІЙ ЖИВЕМ МИ З СЕСТРОЮ
І БАБУШКА - МИ СПИМО НА ДВОПОВЕРХОВОМУ ЛІ-
ЖКУ, А БАБУШКА НА ТАХТІ. В НІШІ ВБУДОВАНА
ШАФА ФРАНКЕНЦІГЕЙН, ЗІБРАНА З КІЛЬКОХ
ШИФОНЬЕРІВ І ТУМБОЧКИ В ОДНУ ВЕЛИЧЕЗНУ
КОНСТРУКЦІЮ - В НІЙ КЛАСНО ГРАТИ В КОВАНКИ.
ПРЯМО ПО КОРИДОРУ КУХНЯ - НА КУХНІ ВІКНО З
ВІТРАЖЕМ ІЗ КОЛЬОРОВОЇ ПЛІВКИ - САМОКЛЕЙКИ.
ТУТ ДУЖЕ ГАРНЕ СВІТЛО. НАШІ ВІКНА ДИВЛЯТЬСЯ НА
ЗАХІД - МЕНІ ПОДОБАЄТЬСЯ ДИВИТИСЬ ЯК СІДАЄ СОНЦЕ
З БАЛКОНА, Я ПРИЖИМАЮСЬ ДО ПАПЧІ - ВІД НЬОГО
ПАХНЕ ПОТОМ І ЦИГАРКАМИ.

МОЯ АДРЕСА - МІСТО АЛТЕМІВСЬК
ВУЛИЦЯ БОЛОКІВ ОБЛАЗОВАНІЯ
САСА, ДІМ 5, КВАРТИЛА 29

ЦЕ ДУЖЕ ПРОСТА
АДРЕСА, БО РИМУЄ
ТЬСЯ. ЦЕ ДУЖЕ
СКЛАДНА АДРЕСА,
ЗВУК <Р-Р-Р-Р>.

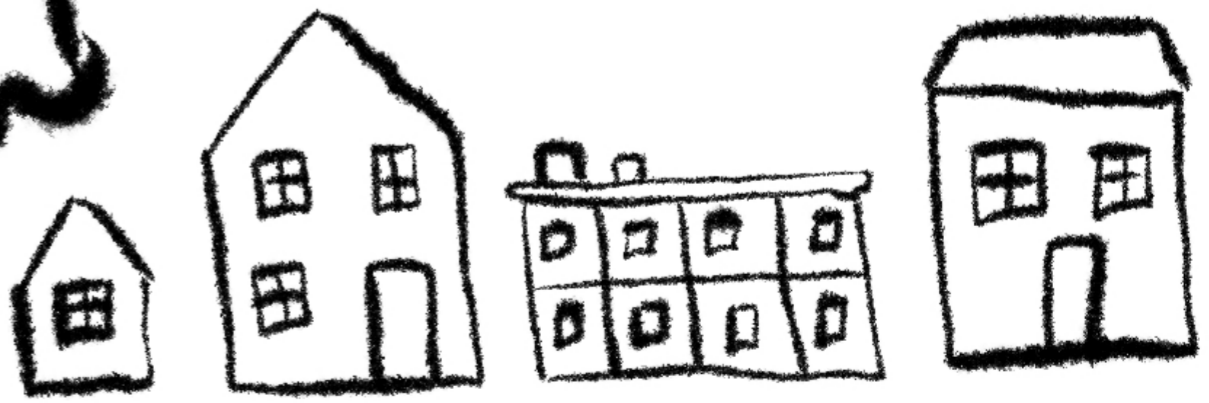
БО Я НЕ ВИТОВОРЮЮ

Я ВТРАТИЛА САМЕ
ЦЕЙ ДІМ.

Я ВИРОСЛА, ЖИЛА

БАГАТО ДЕ І ТЕХНІЧНО
НАЗИВАЛА СВОЇМ
ДОМОМ БАГАТО
МІСЦЬ, ОКРІМ ДО-
МУ БАБУШКИ ВІТИ.

ЩО ТАКЕ АОМ?
ЩЕ КОНКРЕТНЕ ПРИМІЩЕННЯ?
МІСТО, КРАЇНА,
ЛЮДИ,
ВІДУТТЯ?

ЯК Я ВТРАТИЛА
СВІЙ ДІМ

МАМА В ВАННІЙ КІМНАТІ СКЛАДАЄ В ПАКЕТ
РЕЧІ МАЛЮКА ЯКОГО МИ ВСІ ЧЕКАЄМО. ВОНА
ПЛАЧЕ І КАЖЕ НАМ З
СЕСТРОЮ

ЗБИРАЙТЕСЬ

ОБІЙ МАЮ І!
ВЕЛИКИЙ
ЖИВІТІ
КАЖУ ЩО

В ДОМІ ТИХО-ПАПА
ПІШОВ. НЕ ЗНАЮ

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

ЩО З
РЕЧЕЙ
БРАТИ

ВЗЯЛА ЛЯЛЬО К
САШКА

ВАСЮ.

ВДО
МА
ЛИШИЛИ

СЛОН БІМБО
НОТЕНС

СБ

ЕНОТ

КОЛИ МИ ПІДЕМ ДОДОМУ

МИ НЕ ПІДЕМО ДОДОМУ.
ТЕПЕР МИ ЖИВЕМО У
БАБУШКИ ВІТИ. ЦЕ
БУВ МІЙ ДІМ-ТЕПЕР І
ВАШ

ЦЕ ДІМ БАБУШКИ
ВІТИ, ВІН НІКОЛИ
НЕ БУДЕ МОЇМ

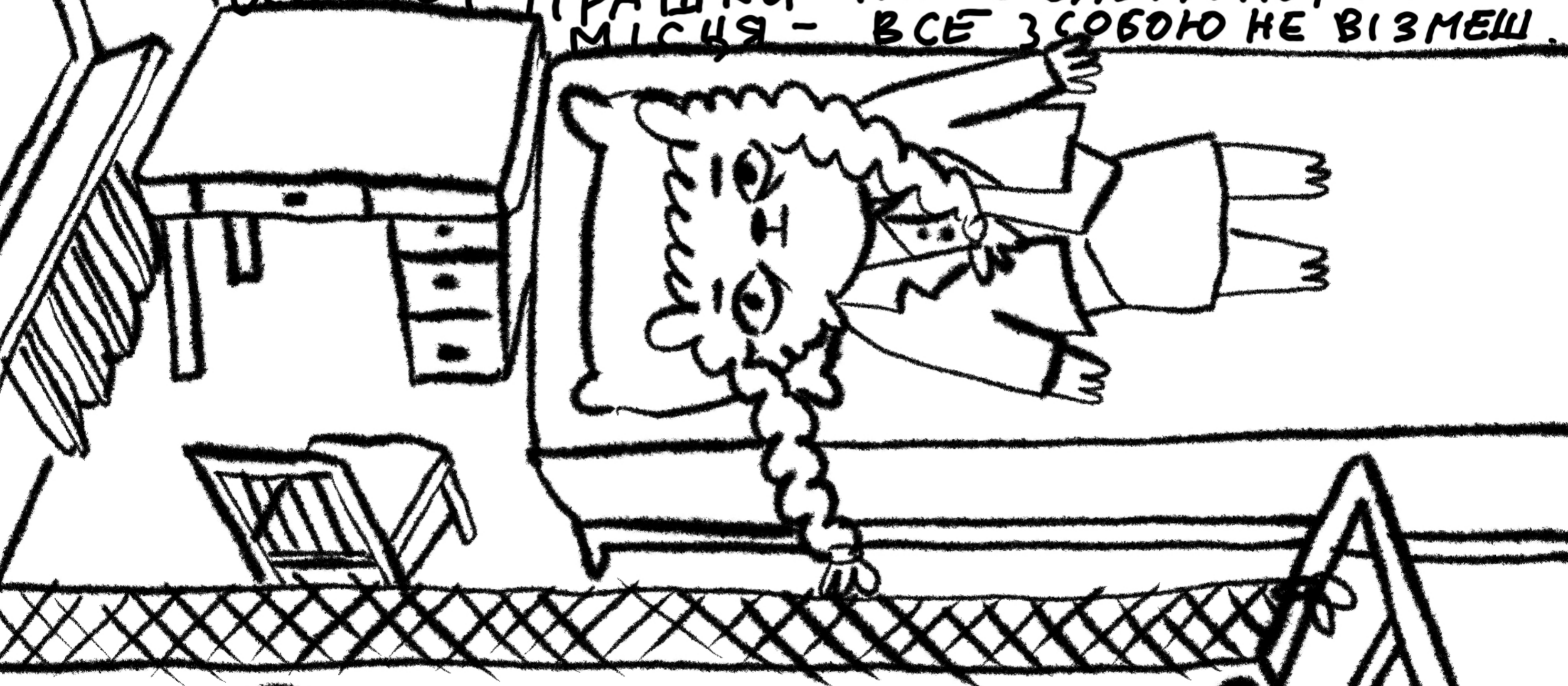
НЕВІДЧА

МИ ЙДЕМО ВТРЬОХ НІЧНОЮ ВУЛИЦЕЮ.
МАМА З ПАКЕТОМ МАЛЮКОВИХ РЕЧЕЙ
Я ТА СЕСТРА

ПІСЛЯ ШКОЛИ ЙДУ ДОДОМУ.
ВІДКРИВАЮ ДВЕРІ СВОЇМ КЛЮ
ЦЕМ. ТАМ ВОНЯЄ, НЕПРИБРАНО,
НА КУХНІ НЕМИТИЙ ПОСУД І
ЗАЛИШКИ НЕСМАЧНОЇ ЇЖІ.
ПРИХОДИТЬ ДВОЮРІДНИЙ БРАТ,
ВІТАЄТЬСЯ І ЙДЕ ДИВИТИСЬ
ТЕЛЕВІЗОР. ПРИХОДИТЬ ПАПА,
ВІН ВЕСЕЛИЙ І ТРОХИ НАПІД
ПИТКУ. НІХТО ТУТ НЕ ЗБИ
РАЄТЬСЯ ПРО МЕНЕ ПІКЛУВ
АТИ СЕБЕ, ТОДУ ВАТИ ОБІ
ДОМ І ЗАПИТУВАТИ ЯК
СПРАВУ В ШКОЛІ
І В МУЗИКАЛЦІ.

ЦЕ МІЙ ДІМ, ЧИ ВЖЕ НІ? НАША З БАБУШКОЮ КІМНАТА
ВИГЛЯДАЄ ЯК І РАНІШЕ - АЛЕ БАБУШКА ЖИВЕ ТЕПЕР В
ДОМІ НА СТАНЦІЇ СІЛЬ, А МИ В ІНШОЇ БАБУШКИ
ЦЕ МІЙ СТІЛ, В ШУХЛЯЦІ ВСЯКІ ДРІБНИЦІ - АЛЕ В
МЕНЕ Є ІНШИЙ СТІЛ І ІНШІ ДРІБНИЦІ - ЦІ ВТРА
ТИЛИ СЕНС. В ШАФІ МІЙ ОДЯГ - АЛЕ В БАБУШКУ
ЯКОШУ ІНШИЙ, А З ЦЬОГО МАЙЖЕ ВИРОСЛА.
ОСЬ МОЇ ІГРАШКИ - АЛЕ В БАБУШКИ МАЛО
МІСЦЯ - ВСЕ З СОБОЮ НЕ ВІЗМЕШ.

ДІВЧАТА, ДУМАЮ НАМ ЧАС ШУКАТИ
НОВЕ ЖИТЛО. ВИ Ж МРІЯЛИ ПРО ДІМ?

ТИ ОБІЦЯЛА ЩО МИ
ПОВЕРНЕМОСЬ ДОДОМУ

ПОДУМАЙ, ТАМ БИ ПОВЕРХ
МЕНИ БУДЕ ВАЖКО ЗАНОСИТИ
ВІЗОК, ТАМ МАЛО МІСЦЯ

АЛЕ ТИ ОБІЦЯЛА

У ДВОРІ БУДИНКУ СТОЯТЬ КРИСЛА, СТОЛИ І ЛІЖКА. ОСЬ СТІЛ І КРИСЛА З МОГО СПРАВЖНЬОГО ДОМУ. ДИВАН КУПИЛИ КОЛИ ЖИЛИ У БАБУШКИ. ОСЬ КОРОБКИ З ІГРАШКАМИ ІЗ БАБУШКИНОГО ДОМУ І З

КОЛИ Я БУЛА МАЛЕНЬКА ПРИХОДИЛА З БАБУШКИ НИМИ СТУДЕНТАМИ БУДУВАТИ ЦЕЙ ДІМ ДЛЯ ВЕТЕРАНА. ЯК ДИВНО ЦЮ Я ТЕПЕР ТУТ БУДУ ЖИТИ

НАШОГО. АЛЕ Я ЗНАЮ ЧО В ПІДВАЛІ ЗА

ЛИШИЛИСЬ ІГРАШКИ, ПРОЯКІ ЗАБУЛИ. В НАЦІОМУ ДОМІ ЖИВУТЬ ЧУЖІ ЛЮДИ, А МИ ТЕПЕР В ТІХНОМУ. ЦЕ НАЗИВАЄТЬСЯ ОБМІН - ТАК НАПИСАНО В НОТАРІАЛЬНИХ

ПАПЕРАХ.

В СЕРПНІ ПЕРЕДТИМ ЯК ЇХАТИ НА НАВЧАННЯ В ЛУГАНСЬКИЙ МЕДУНІВЕРСИТЕТ, П'ЄМО ЧАЙ З МАМИНОЮ ПОДРУГОЮ ТЬОТЬОЮ ЛЕНОЮ. ВОНА КАЖЕ

ТИ ВЖЕ НІКОЛИ НЕ ПОВЕРНЕШСЯ ДОМОЙ

ЗВУЧИТЬ ЯКОСЬ

ЗАНДАТО ДРАМАТИЧНО

Я ВЖЕ ВИЧУЛА СЬ 2 РОКИ В ДОНЕЦЬКУ, ПРИЇЗЖАЛА ДОДОМУ МАЙЖЕ КОЖНІ ВИХІДНІ. ЛУГАНСЬК НЕ НАБАГІТНО ДАЛІ. ХАЙ НЕ ЗГОДИНИ, А Ч·5, ЗАЛЕЖНО ВІД ТРАНСПОРТУ

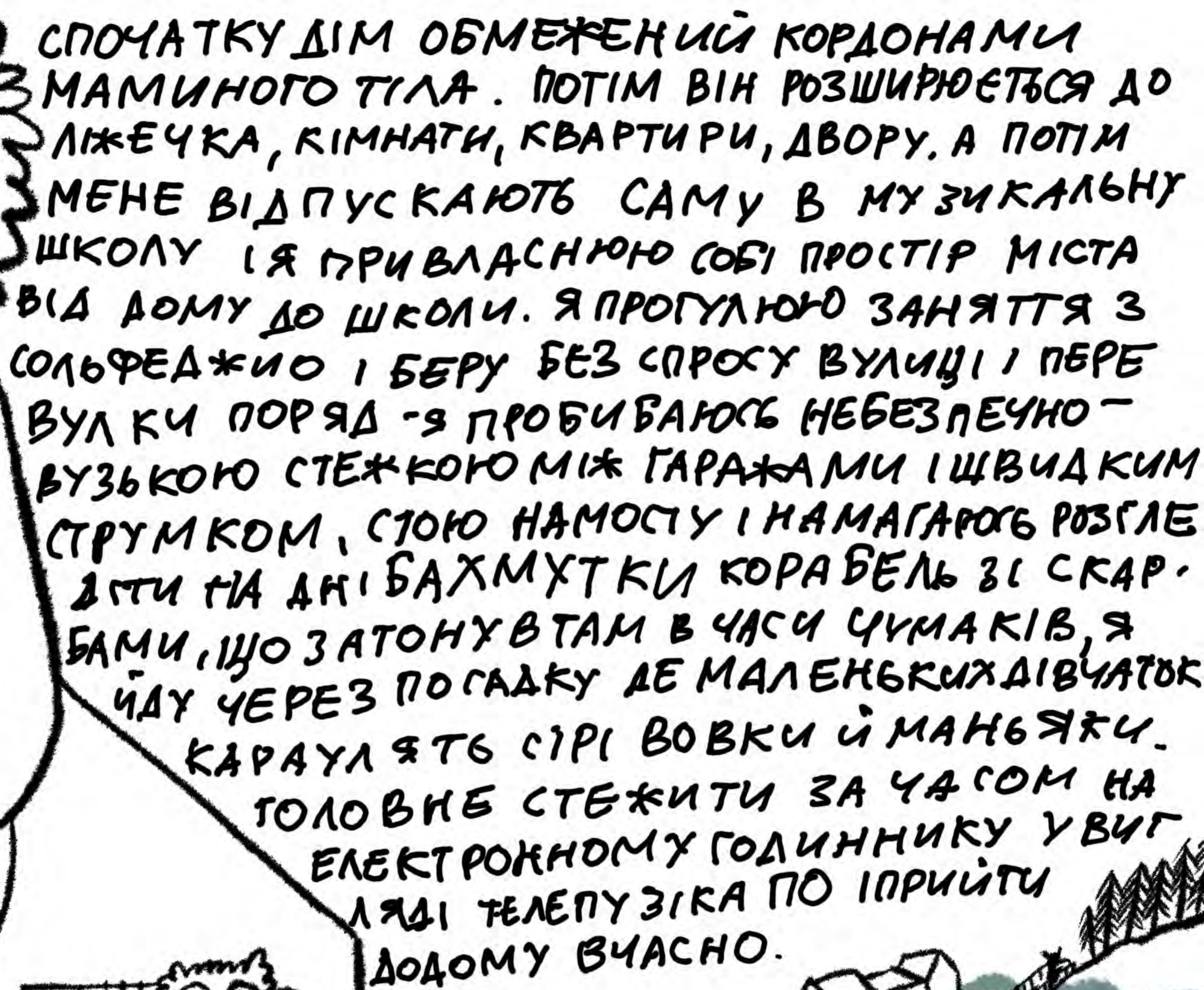

АЛЕ СЛОВА ТЬОТІ ЛЕНИ ЯК САМОЗБИВА
ЮЩЕЄСЯ ПРОРОЦТВО - СПОЧАТКУ Я
ПРИЇЗЖАЮ ДОДОМУ КОЖНІ ДВА ТИЖНІ,
ПОТІМ ХОЧА Б РАЗ НА МІСЯЦЬ,
А ПОТІМ МОЯ РОДИНА РОЗВАЛЮЄТЬСЯ
ВЖЕ НАЗАВЖДИ, І ДІМ ОСТАТОЧНО ПЕРЕ
СТАЄ МЕНІ БУТИ ДОМОМ.

МА БУДЬ ТОС
ЛІТНІЙ ВЕЧІР Я БІЖУ
В ДОМА
ВОСТАННЄ
І НІКОЛИ НЕ ПОВЕРНУЛАСЬ

BIAC TAWI

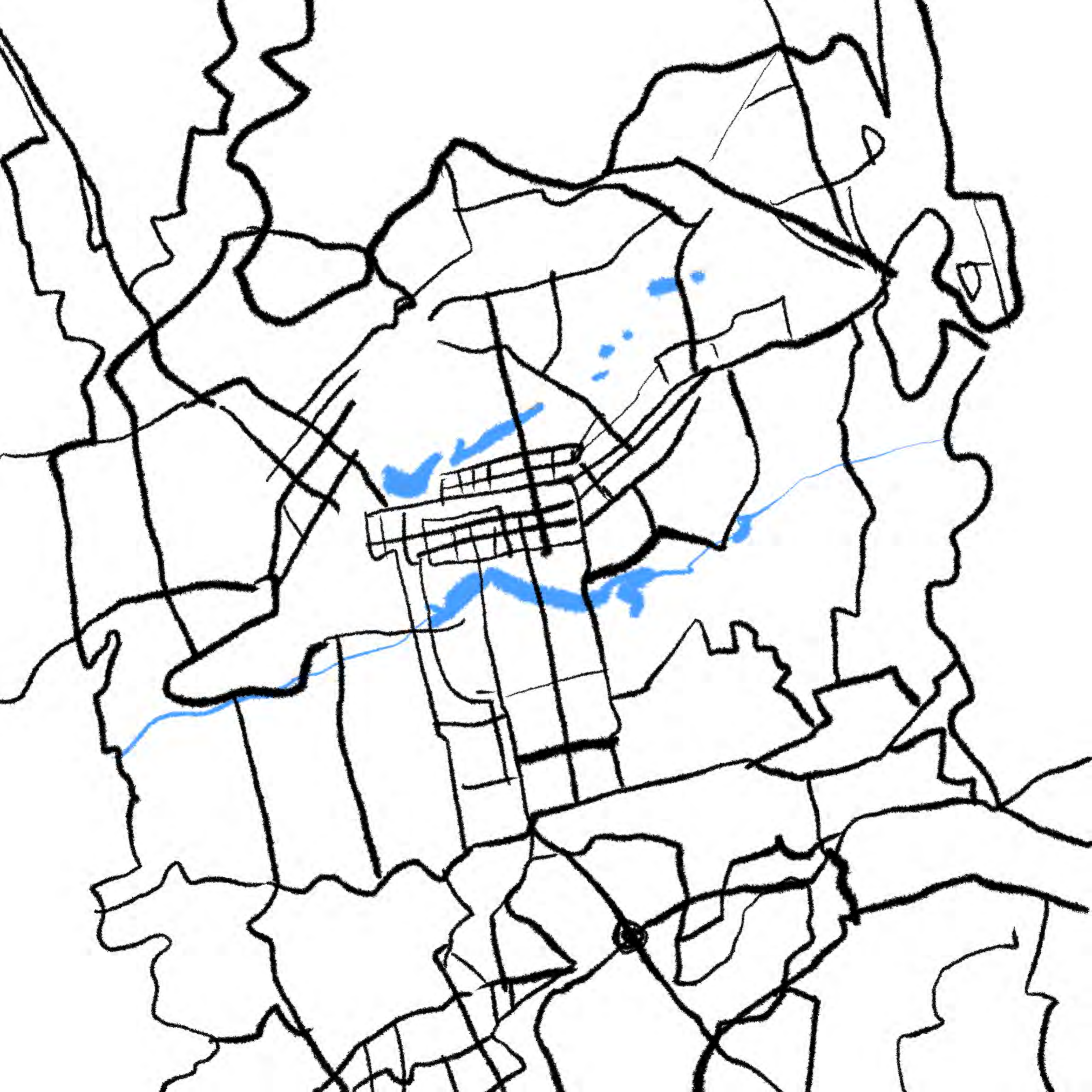

СПОЧАТКУ ДІМ ОБМЕЖЕНИЙ КОРДОНАМИ
МАМИНОГО ТІЛА. ПОТІМ ВІН РОЗШИРЮЄТЬСЯ ДО
ЛЖЕЧКА, КІМНАТИ, КВАРТИРИ, ДВОРУ, А ПОТІМ
МЕНЕ ВІДПУСКАЮТЬ САМУ В МУЗИКАЛЬНУ
ШКОЛУ І Я ПРИВЛАСНЮЮ СОБІ ПРОСТІР МІСТА
ВІД ДОМУ ДО ШКОЛИ. Я ПРОГУЛЮЮ ЗАНЯТТЯ З
СОЛЬФЕДЖИО І БЕРУ БЕЗ СПРОСУ ВУЛИЦІ І ПЕРЕ
ВУЛКИ ПОРЯД - Я ПРОБИВАЮСЬ НЕБЕЗПЕЧНО -
ВУЗЬКОЮ СТЕЖКОЮ МІЖ ГАРАЖАМИ І ШВИДКИМ
СТРУМКОМ, СТОЮ НА МОСТУ І НА МАГАРОСЬ РОЗГЛЕ
ДАТИ НА ДНІ БАХМУТКИ КОРАБЕЛЬ ЗІ СКАР-
БАМИ, ЩО ЗАТОНУ В ТАМ В ЧАСИ ЧУМАКІВ, Я
ЇДУ ЧЕРЕЗ ПОСАДКУ ДЕ МАЛЕНЬКИХ ДІВЧАТОК
КАРАУЛЯТЬ СІРІ ВОВКИ І МАНЬЯКІ.
ГОЛОВНЕ СТЕЖИТИ ЗА ЧАСОМ НА
ЕЛЕКТРОННОМУ ГОДИННИКУ У ВУГ
ЛЯДІ ТЕЛЕПУЗІКА ПО І ПРИЙТИ
ДО ДОМУ В ЧАСНО.

ПОТІМ Я ІЗЖУ В ДОНЕЦЬК І ЗНАЮ ЯК
ДОБРАТИСЬ З ПУТІЛОВСЬКОГО ВОКЗАЛУ
НА ВУЛИЦЮ ЧЕЛЮСКІНЦЕВ І РОЗИЛЮК
СЕНБУРГ, ЗНАЮ ДЕ ЖИВЕ МОЯ РОДИЧКА
ІДЕ ЗАЛІЗНИЧНИЙ ВОКЗАЛ. ЧАСУ ЗАВЖДИ
ОБМАЛЬ, ТОЖ Я ДОБРЕ ЗНАЮ МАРШРУТИ
ГРОМАДСЬКОГО ТРАНСПОРТУ. ПІЗНІШЕ КОЛИ
Я БУДУ ВЧИТИСЬ ТУТ ВЖЕ ВЕСЬ ЧАС, Я ВИВЧУ
ВУЛИЦІ НАВКРУГІ МАРШРУТІ В, ТРИМАЮ-
ЧИСЬ ЗА ЛІНІЇ ТРАНСПОРТУ ЯК ЗА МОТУЗКУ

КОЛИ ЦУКАЄШ ВИХІД З ЛАБІРИНТУ...

Я ВИВЧАЮ ВУЛИЦІ ДОНЕЦЬКА, ПОТІМ ЛУГАНСЬКА
А ПОТІМ КУПЛЯЮ В КНИЖКОВІЙ
КРАМНИЦІ АТЛАС АВТОМОБІЛЬНИХ
ШЛЯХІВ УКРАЇНИ І ЄВРОПІ
ЛОВЛЮ МАШИНИ І ЗАБИРАЮ
СОБІ ВСЕ БІЛЬШЕ І БІЛЬШЕ
ТЕРИТОРІЙ. Я ЛЕГКО МОЖУ
ДОЇХАТИ В КИЇВ, ОДЕСУ І
ЛЬВІВ - ТЕПЕР ЦЕ ТЕЖ МОЇ
МІСТА. Я ЗНАХОДЖУ СЕРЕД
ХЛАМУ НА ГОРИЦІ ПАЛАТКУ, ЯКУ

МАМА ЗАМОВИЛА ПО КАТА-
ЛОГУ ТОВАРІВ В НАДІІ
НА СІМЕЙНІ
ПОДОРОЖІ.
ТЕПЕР МОЖУ

ІЗДИТИ
ТАК ТУР
ВПИСКИ

ЩЕ ДАЛІ ІНЄ
БУВАТИСЬ ПРО
ТЕПЕР У МЕНЕ
Є ПАЛАТКА. Я МО-
ЖУ СПАТИ В БУДЬ-
ЯКОМУ УКРОМНОМУ
КУТОЧКУ

Я ЗАЛЕЖНА ВІД ПРОГУЛЯНОК - ЦЕ МІЙ СПОРТ,
МЕДИТАЦІЯ, РОЗВАГА. Я ГОТОВА ЙТИ
БЕЗКІНЕЧНО, ПОВЕРТАЮЧИ З ВУЛИЦІ В ВУЛИЦЮ.
ЦЕ ПЕРЕВІРКА ДРУЗІВ НА МІЦНІСТЬ. ЗА ВЕСЬ
ЧАС ТІЛЬКИ ЧЕТВЕРО ПРОЙШЛИ ЇЇ.
НАЙВИТРИВАЛІШИЙ СТАВ МОЇМ ЧОЛОВІКОМ

ЗА КАРАНТИН МИ СХОДИЛИ ПІШКИ

ПИТАЮТЬ НАС ЗІ СВАВОИ
ЛЮДИ ЯКІ ТОРГІЮЮТЬ КАРБ-
НИКОУ ТА ГРИБАМИ НАТРАСІ
ПІДЛИМАННОМ. ТАК ВОНИ
КОМЕНТЮЮТЬ ТРЕКІНГОВІ
ПАККИ З ЯКИМИ МИ ЗІ
СВАВОИ НАЄМО ЗІ ЗВАНІВКИ
В ЛІМАН.

А ЛИЖІ ДЕ ЗАГУБИЛИ?

- З ЯМПОЛЯ В ЛІМАН
- З ЛІМАНА В СІВЕРСЬК
- ЗІ ЗВАНІВКИ В ЛІМАН
- З БАХМУТА В КРАМАТОРСЬК
- З СЕРЕБРЯНКИ В СЕВЕРО
ДОНЕЦЬК
- З БАХМУТА В
КОСТЯНТИНІВКУ
- В ЛІСИЦАНСЬК
- СВАТО
ГІРСЬК
- СЛОВ'ЯНСЬК

ДІЙТИ З МІСТА В МІСТО ЦЕ ЯКЕСЬ
БОЖЕВІ ЛЛЯ. МИ ПОЧИНАЛИ З ПОХОДІВ
НАВКОЛО БАХМУТА У 15-17 КМ.
НАШИМ РЕКОРДОМ ЗА ДВА РОКИ СТАЛА
ПРОГУЛЯНКА НА 50 КМ. ЗТИХ ПІР МАЮ
ТРАДИЦІЮ - ВІДПРАВИТИСЬ
В ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ДЖЕННЯ НА
ПРОГУЛЯНКУ В СТИ
ЛЬКІ МЕНШЕ КІЛОМЕТРІВ
СКІЛЬКИ МЕНШЕ РОКІВ.
ВИП

З ДНЕМ
НАРОДЖЕННЯ
КОХАНА

ПОЧАЛА З 25.

М
І
А
М

МІАМ

ВІДСТАНІ ЯКІ Я ПОДОЛАЛА
ПІШКИ Я ПРИВЛАСНЮЮ
ПІДПИСУЮЧИ КОЖНИМ
КРОКОМ
< МІАМ >

МІАМ

ПРАВО НА
МИСТО

Я МАШИКА ВИЩЕДСЬКА, ХУДОЖНИЦЯ
З БАХМУТА

Я ТАК ЗАВЖДИ ПРЕДСТАВЛЯЮСЬ,
БО В БАХМУТІ Я НАРОДИЛАСЬ
І В БАХМУТІ СТАЛА
МИСТКИНЕЮ.

ОДНОЮ З ПЕРШИХ ПРАКТИК БУВ СТРИТ-АРТ. МІЙ ПЕРШИЙ МАЛЮНОК БІЛІ ВІВЦІ НА ДВЕРІ СПОРТЗАЛУ МЕДИЧНОГО КОЛЛЕДЖУ ДАВ МЕНІ ВАЖНЕ УСВІДОМЛЕННЯ - ЦЕ МОЄ МІСТО І Я МОЖУ ПЕРЕТВОРИТИ ЙОГО НА СВІЙ ХОЛСТ.

Я розмалювала стіни в двох офісах громадських
організації, в міських лікарнях, в 3х точка
щурмічній «ШАО-БАО», в двох школах,
я перетворила на намальоване місто цоколь
дев'яти поверхівки по вулиці Горбатова.
Коли місто почали руйнувати росіяни нама
льоване місто залишалося цілим набагато
довше ніж справжнє і навіть потрапило в
кліп Фоззі.

ЦЕ ПРАВО ДАВАЛО
МЕНІ СИЛУ
І ПЕРЕВОДИЛО ВІДНОСИНИ
З МІСТОМ
НА НОВИЙ РІВЕНЬ.

КОЛИ ПОЧАЛОСЬ
ПОВНОМАСШТАБНЕ
ВТОРГНЕННЯ
Я ПЕРЕСТАЛА
ЗАЙМАТИСЬ
СТРІТ-АРТОМ.

БО Я НЕ ВІДУВАЮ
ПРАВА ЩОСЬ РОБИТИ
В ІНШИХ МІСТАХ

БО Я НІБИ В ГОСТЯХ

БО ТУТ СВОЇ КОНТЕКСТИ
І ПРАВИЛА

БО ПОКИДАЮЧИ СВОЄ
МІСТО, Я НІБИ ВІДМО
ВИЛАСЬ ВІД ЦЬОГО
ПРАВА

EXIT / EXILE

ПОДРУГА З ГАМБУРГА ОРГАНІЗОВУЄ ВЕЧІВ В ГАМБУРГСЬКОМУ ТЕАТРИ НА ЯКОМУ БУДУТЬ ІСТОРІЇ ВІЖЕНЦІВ І ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ. НА ВЕЧІР Я НЕ ІДУ, ТО Ж ВОНА ПРОСИТЬ МЕНЕ НАДІСЛАТИ МОЮ ІСТОРІЮ В ЇЇ В ТЕЛЕГРАМ.

ПО РЕЧЕННЯХ

В ТЕАТРИ НА «САЛОН АРСЕНАЛЬНА» ПЛАНУЮТЬ ВЕЧІР З ІСТОРІЯМИ ВІЖЕНЦІВ І ВПО РОЗКАЖИ СВОЮ

OK

МАСІ: БЕРЕЗНЯ Я РИДАЮ ПОСЕРЕД РИНСЬКОГО НАРПАГА, ВОДНОМУ КІАБКА НОЧЕЙ В ОРСІ СТАНУ, ПОТІМ ІДЕМО НА КОРДА ПОКРИТИ
 ЗА ДВА МІСЯЦІ, ТАК ВИХОДИТЬ НЕРВОВА БАТЬОВ В УКРАЇНУ З ДІТЬМИ, В ЧЕРВІ ПОВЕРТАЄТЬСЯ
 КЕМНИЦІ НА КУХНІ В БАХМУТІСЬКИХ ДРУЗІ В ДРУГІ В СЕЛО ОДІСЬКОЇ ОБЛАСТІ
 21 ВІАЧИ Я ЧОЛОВІК І ДВОЄ ПЛЕМІННИКІВ ЯКИМИ МИ ОРИКУЄМОСЬ ВІД ІВАНД-ФРАНКІВСЬКОЇ
 ІДЕМО ДО КИЇВА ВЗЯВШИ МІНІМУМ РЕЧЕЙ І МОЇ КАРТИНИ ТА ПЕРОВОЗУТТИ НЕМА
 В ДІТЕЙ ПРОСТРОЧЕННІ ДОКУМЕНТ ДОЗВОЛЯЮЩИЙ ПЕРЕВОЗУТИ ІТХ ДО ІВАНД-ФРАНКІВСЬКОЇ
 УКРАЇНОЮ, А ДОКУМЕНТ ДЛЯ ВИЇЗДУ ЗАКОРДОН ВОБНЕ НЕМА
 КАЗЕМ ІМ НА ВСЯК ВИПАДОК, НАЗИВАТИ НАС ЗАКА ДІТЯ
 РІШИШЕ МИ СУСТРАЧАЛАСЯ В БАХМУТІ Кожного літа я їду з дітьми на корда покрити

23 ЛЮТОГО О 22 ГОДИНІ СІДАЄМО В ЗВУЧАЙНИЙ ПОТЯГ ДО ІВАНД-ФРАНКІВСЬКОЇ
 БІЛЬШІСТЬ ПАСАЖИРІВ ІДУТЬ САТАТИСЬ НА ЛІЖАХ, ЗРАНКУ ПРОКИДАЄМОСЬ ВІД НОВИДІ ВІСЬКОЇ
 ПРО ОБСТРИЛІ ВСЕЙ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ - НЕ МОЖУ СТРИМАТИ НЕРВОВОГО
 СМІХУ, ДУЖЕ СОРОМЛЮСЬ СВОЄІ РЕАКЦІІ!
 НА ВОКЗАЛІ НАС ЗУСТРІЧАЄ ТЕТЯНА НЕІ З МЕРСЬ ДІТЯ
 КРЮКОВСЬКА - МИ ЗУПИНИМОСЬ В МЕРСЬ ДІТЯ
 НАНЦІ, ГУЛЯЄМ ПЕРША ДАВЕКА ПРО ІЗДАКА ДІТЯ
 ДРУЗЯМИ, ЦЕ ПЕРША ЗАХВАТИ!
 ДІТЕЙ - ВОДИ В ЗАХВАТИ!

20 ЛЮТОГО ЗАПИТУЮ ЯРОСЛАВА МІНКИНА ШО ВІН ДУМАЄ ПРО СИТУАЦІЮ
 ІЧИ НЕ ЗДАЄ ХТОСЬ ІЗ ЗНАЙОМИХ КВАРТИРУ В ІВАНД-ФРАНКІВСЬКОЇ
 ЯРОСЛАВ КАЖЕ ТЕРМІКОВО ЗБИРАТИСЬ БО БОЇТЬСЯ
 ШВИДКОЇ ОКУПАЦІЇ ДОНЕЦЬКИНИ ЯКА НЕСЕ
 ЗАГРОЗУ ЖИТТЮ УКРАЇНСЬКИХ АКТИВІСТІВ
 18 ЛЮТОГО В БАХМУТІ ЗУСТРІЛИСЬ З ТЕТЯНОЮ КРЮКОВСЬКОЮ З КИЇВА,
 ТІМОМ З БЕРЛІНУ ТІМ СКАРЖИВСЯ НА КОНФЛІКТ З КЕРІВНИЦТВОМ ЯКЕ
 НАПОЛЯГАЛО ШОБ ВІН ТЕРМІКОВО ПОКИНУВ УКРАЇНУ ЧЕРЕЗ
 ЗАГРОЗУ ВІЙНИ. СМІЄМОСЬ НАД ЦІЄЮ ПАНИКОЮ І ПОПСУ
 ІМО ТОРТИКИ СЕРЕД КВІТІВ ПІД УКРАЇНСЬКУ

ВСЕ ЛІТО КАТАЄСЬ ПО РЕЗИДЕНЦІЯМ В
 РОЗДУМАХ ЯК І ДБ ЖИТИ ДАЛІ, БО МЕНЕ ОД-
 НОЧАСНО НЕ ВЛАШТУВУТЬ ЖИТТЯ БЕЗ ЧОЛОВІКА
 І ЖИТТЯ В СЕЛІ
 У ЖОВТНІ ПЕРЕІЗЖАЄМО В ІВАНД-ФРАНКІВСЬКОЇ
 КРАШЕ РІШЕННЯ, МИ МРІЯЛИ ТІЯ ПОЖИТИ ШЕ З 2019, КОЛИ ІОНІТІ,
 ПОДУВАЛИ ТУТ ВПЕРШЕ, ТУТ МИ ЗНАЙШЛИ СВОЙ ДІМ І КОМ'ЮНІТІ,
 УНІ ХТО

ЗМІЛІМ РАЙ І В
ШАЛАШ *

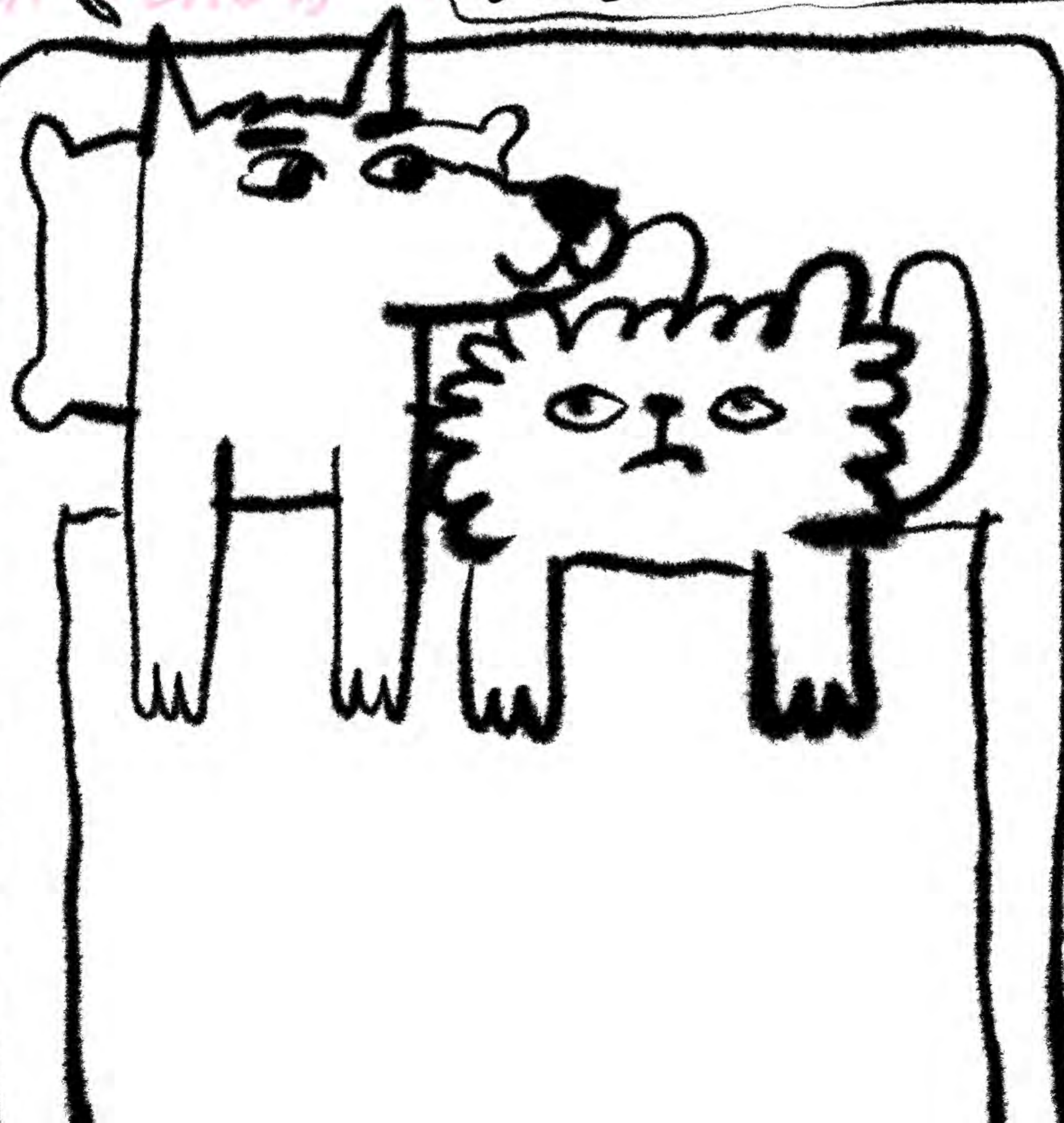
* А О С Б І Н І

ГОЛОВНЕ ЦОМИ
РАЗОМ ГОЛОВНЕ
ЦОМИ РАЗОМ ГО
ЛОВНЕ
ЦОМИ
РАЗОМ
ГОЛОВНЕ
ЦОМИ
РАЗОМ ГОЛО
РАЗОМ ГОЛ
ОВНЕ ЦОМ
Я РОБЛЮ
ВСЕ ЦО
МОЖУ
И РАЗОМ
ГОЛО
ЦОМИ РА
ЗОМ ГОЛО
ВНЕ ЦОМИ
РАЗОМ ГО
ЛОВНЕ ЦО
МИ РАЗОМ
ГОЛОВНЕ
ЦОМИ РА
ЗОМ ГОЛОВ
НЕ ЦОМИ
РАЗОМ

МЕНИ ТУТ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ.
ОЙ, Я МАЛА НАУВАЗІ
ДОБРИЙ РАНОК, КОХАНИЙ

Я ЗНАЮ, КОХАНА, Я І НЕ СПОДІВАВСЯ
ЩО ТОБІ ТУТ СПОДОБАЄТЬСЯ, АЛЕ ДУЖЕ
СТАРАВСЯ, ЩОБ БУЛО ПРИЄМЛЕМО.
ЩЕ ТИМ ЧАСОВО, НЕ НАЗАВЖДИ

ТИМ ЧАСОВО МОЖЕ БУТИ
БЕЗ КІНЕЧНО ДОВГО

КОЛИ СЛАВА ВІДПРАВИВ
МЕНЕ І ДІТЕЙ В

НІМЕЧУНУ - ВІН ОСІВ В
СЕЛІ БАТОВО. В ЧЕРВНІ Я ПОВ
ЕРНУЛАСЬ ДО НЬОГО. Я ДУМАЛА
ГОЛОВНЕ ЦОМИ РАЗОМ. АЛЕ СКІКИ НЕ ПОВТОРИТИ НЕ

МЕНІ ВСЕЩЕ
ЖИТИ В

Я НЕ МОЖУ ЗАЛИШАТИСЬ
В НІМЕЧУНІ, БО МОГО
КОНТРАКТУ НЕДОСТАТНЬО
ЩОБ САМІЙ ЗНІМАТИ ЖИТЛО
І ПЛАТИТИ СТРАХОВКУ

Я НЕ МОЖУ ЗАЛИШАТИСЬ
БО НЕ ХОЧУ ЗАПИТУВАТИ
ДОЗВОЛУ НА КОЖНУ ДІЮ
У БЕРАТОРОК ЛЮБСЕНТРУ
В ОБМІН НА ОРЕНДУ ЖИТЛА
І НЕВЕЛИЧКІ ВИПЛАТИ
НА РОЗХОДИ

Я ЇДУ НА РЕЗИДЕНЦІЮ
В ПОЛЬШУ
ПОТІМ В БЕРЛІН
ПОТІМ В ХОРВАТІЮ

Я НЕ ХОЧУ ПОВЕРТАТИСЬ В БАТЬОВ

Я СКУЧАЮ
ЗА ДІТЬМИ

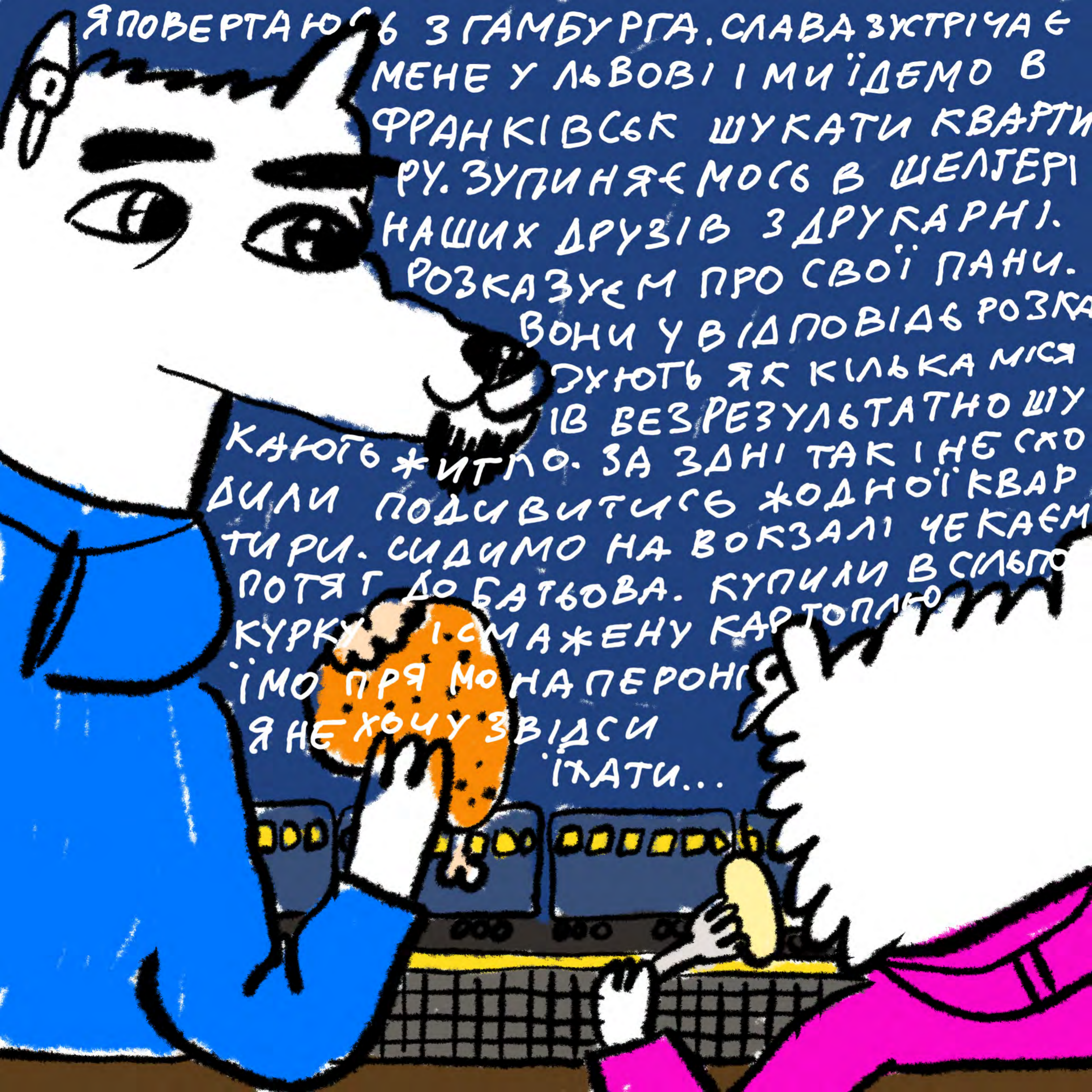
Я НЕ ХОЧУ
БАЧИТИСЬ
ЗІ СЛОВОЮ
НА НЕУАСТІХ
ПОБАЧЕННЯХ
У ЛЬВОВІ

КАРТОШЕЧКА

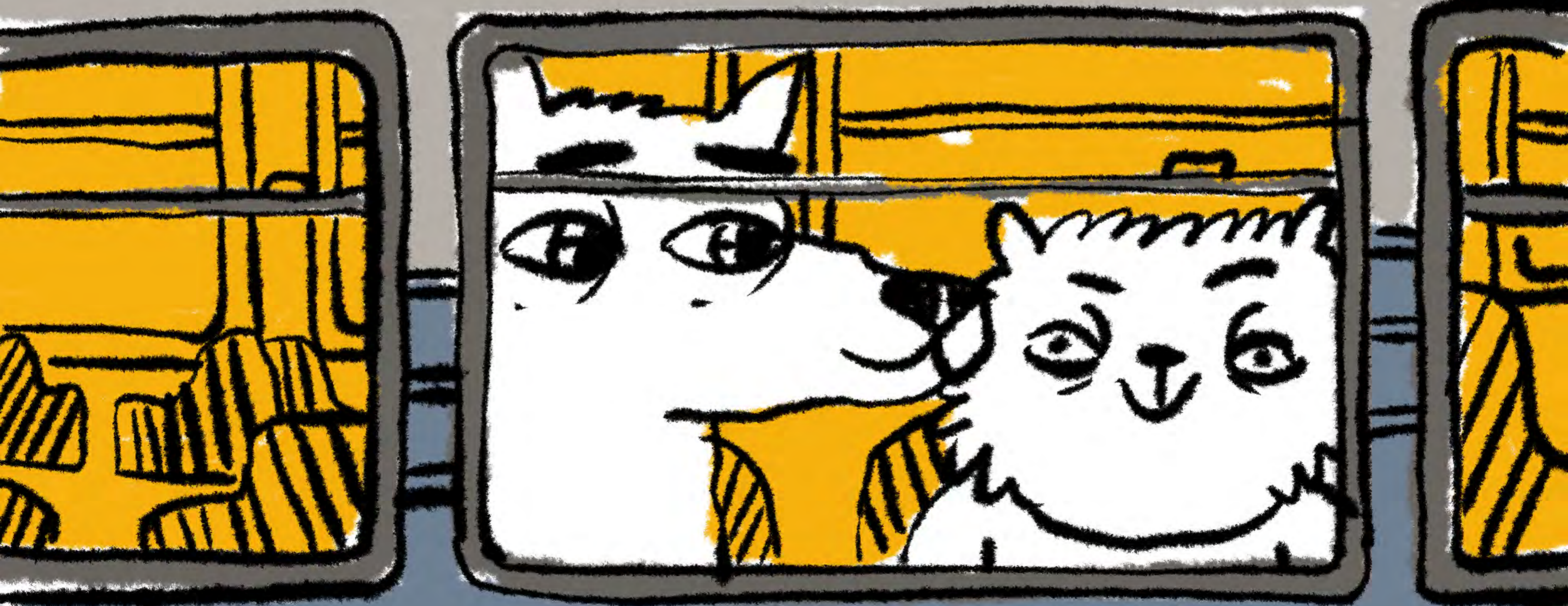
НА ВОКЗАЛІ В

ІВАННО-ФРАНКІВСЬ
КУ

Я ПОВЕРТАЮСЬ З ГАМБУРГА, СЛАВА ЗУСТРІЧАЄ
МЕНЕ У ЛЬВОВІ І МИ ІДЕМО В
ФРАНКІВСЬК ШУКАТИ КВАРТИ
РУ. ЗУПИНЯЄМОСЬ В ШЕЛТЕРІ
НАШИХ ДРУЗІВ З ДРУГАРНІ.
РОЗКАЗУЄМ ПРО СВОЇ ПАНИ.
ВОНИ У ВІДПОВІДЬ РОЗКА
ЗУЮТЬ ЯК КІЛЬКА МІСЯ
ІВ БЕЗРЕЗУЛЬТАТНО ШУ
КАЮТЬ ЖИТЛО. ЗА ЗДНІ ТАК І НЕ СКО
ДИЛИ ПОДИВИТИСЬ ЖОДНОЇ КВАР
ТИРИ. СИДИМО НА ВОКЗАЛІ ЧЕКАЄМ
ПОТЯГ ДО БАТЬОВА. КУПИЛИ В СІЛЬГО
КУРКУ І СМАЖЕНУ КАРТОПЛЮ
ІМО ПРЯМО НА ПЕРОНІ
Я НЕ ХОЧУ ЗВІДСИ
ІТАТИ...

ВТОЙ РАЗ Я ПОВЕРНУЛАСЬ В БАТОВО ВСОГО
НА ОДИН ДЕНЬ. НАСТУПНОГО ВЕЧОРА МИ ВЖЕ
ЇХАЛИ В ЗВОРОТНЬОМУ НАПРЯМКУ, БО ВБИВШУ
НА ОЛХ НЕ СІВАННО-ФРАНКІВСЬК > А СІВАННО-
ФРАНКІВСЬКА ОБЛ >, ЗНАЙШЛИ КВАРТИРУ В
КРИХІВЦЯХ - У ФРАНКІВСЬКІЙ ОТГ -
6 КМ ВІД ЦЕНТРУ МІСТА.

КОЖЕН РАЗ ОПИНЯЮЧИСЬ НА
ЗАЛІЗНИЧНОМУ ВОКЗАЛІ ФРАНКІВСЬКА
МЕНІ НЕ ХОЧЕТЬСЯ НІКУДИ ЗВІДСЯ
ІХАТИ

ДЕРЖАВНИ
СИМВОЛИ

ПО ТЕЛЕВІЗОРУ КРУТИЛИ ПЕРЕДВИБОРНУ РЕКЛАМУ
І ПОКАЗУВАЛИ РАДУ. ОДНОГО ІНФОРМАЦІЙНИЙ
ШУМ ДО МЕНЕ ДОЛЕТІЛА ПІСНЯ.

ЦЕ ЩО?

ЗАСІДАННЯ ВЕРХОВНОЇ
РАЗУ КРІЗЬ ЦЕЙ

ГІМН УКРАЇНИ

ЩО ЦЕ?

ГОЛОВНА
ПІСНЯ -
ДЕРЖАВНИЙ
СИМВОЛ

ЩЕ НЕ ВМЕРЛА
УКРАЇНИ
НІ СЛАВА
НІ ВОЛЯ

ЗАСПІ
ВАЙТЕ
МЕНІ

НА ЕКРАНІ
ЛЮДИ
ВИСТРУНЧИ
ЛИСЬ І
СПІВАЮТЬ
ТРИМАЮЧИ РУКУ
БІЛЯ СЕРЦЯ.

ПАПА СПІВАЄ, ПОТІМ
БАБУШКА. ШВИДКО
ЗАПАМ'ЯТОВУЮ СЛОВА
ПЕРШОГО КУПЛЕТУ.
ТРОХИ ГІРШЕ СПРАВИ
З МЕЛОДІЄЮ.
Я ВРАЖЕНА І
ХОЧУ ПОДІЛИТИСЬ
НОВИМ ЗНАННЯМ
ЗІ СВІТОМ.
ТОМУ БЕРУ БЛОКНОТИК
З НОМЕРАМИ,
КРУЧУ ДИСК НА
ЌОВТОМУ ТЕЛЕФОНІ,
СЛУХАЮ ДОВГІ
ГУДКИ,
СПІВАЮ ПЕРШИЙ
КУПЛЕТ І
ПОВІДОМЛЯЮ
ЩО ЦЕ - ГІМН
УКРАЇНИ.

ДЯДЯ РУСІК, ПРИВІТ
ЦЕ МАША, СЛУХАЙ...

ТЬОТЯ НАДЯ, ДЯДЯ ЛЬОНЯ
ПРИВІТ

ДЯ ДЯ
БОЙ

ТЬОТЯ
ПІРОЖНОЄ

ТЬОТЯ
МАРІША

БАТЬКО
ВОВА

В 2003 ДО НАС В ГОСТІ ВПЕРШЕ ПРИІ
ХАВ ДЕДУШКА ЛЕВ-ПАПИН
БАТЬКО. ВІН РОЗВІВСЯ З БАБУШ
КОЮ КОЛИ ПАПА БУВ МАЛЕНЬ
КИМ І ПОЇХАВ БУДУВАТИ
БАМ, А ПОТІМ ОСІВ В МІСТІ
АРЗАМАС НИЖЕГОРОДСЬКОЇ
ОБЛАСТІ.

ДІД БУВ ДУЖЕ ХАРИЗМАТИЧНИЙ
МИ ВСІ В НЬОГО ЗА КОХАЛИСЬ. ЗАВАЛОСЬ
БАБУШКА ЙОГО ДАВНО ПРОБАЧИЛА

ВОНИ ФЛІРТУВАЛИ, ЗГАДУ
ВАЛИ СТУДЕНТСЬКІ
РОКИ, ОМИНАЛИ ТЕ
МУ З ІНШОЮ
РОДИНОЮ,
НІБИ ЦЬОГО
НІКОЛИ НЕ
БУЛО.

ДІД ПРИЇЖАВ
КІЛЬКА РАЗІ
В ПОТІМ В РІЗНІ РОКИ

КОЛИ МЕНІ ВИПОВНИЛОСЬ 18 Я ЗАХОТІЛА ПОЇХАТИ ДО
НЬОГО В ГОСТІ. Я ВІДПРАВИЛАСЬ В РОСІЮ. ТОДІ В
МЕНЕ НЕ БУЛО НЕГАТИВНИХ УПЕРЕДЖЕНЬ - БИВ
ШІСТЬ МОГО ОТОЧЕННЯ БУЛИ ПРИХИЛЬНИКАМИ
РУСЬКОГО МІРУ, ВЛІЦЕЇ ВВАЖАЛИ, ЩО ПОЇХАТИ ТУ
ДИ ВИИТИСЬ - ЦЕ ВЕРХ УСПІХУ, В МЕНЕ БУЛИ
ДРУЗІ-ТОЛКІЄНСТИ З РІЗНИХ РОСІЙСЬКИХ МІСТ.
І Я ТАКОЖ ПЛАНУВАЛА ПОБАЧИТИ В ЦІЙ
ПОДОРОЖІ.

ПРОТЕ КОЛИ Я ВИЙШЛА З ПОТЯГУ В МОСКВІ Я НІБИ
НАШТОВХНУЛАСЬ НА НЕВИДИМУ ПЕРЕПОНУ, БУЛО СЮ
ЖЕ НА СЦЕНУ З ФІЛЬМУ <INSERTION> - КОЛИ ГЕРОЇ ОПИ-
НЯЮТЬСЯ В ЧУЖОМУ СНІ (ПІДСВІДОМІСТЬ СКОВИД-
ЦЯ ПОВСТАЄ ПРОТИ І ПОЛЮЄ НА НИХ, ЦЕ ВІДУТТЯ
МАЙЖЕ ВЩУХАЛО ПОРУЧ З ДРУЗЯМИ АБО ДІДОМ,
АЛЕ ПОВЕРТАЛОСЬ КОЛИ Я ЗАЛИШАЛАСЬ ОДНА.

ЗІ МНОЮ НІХТО ПОГАНЮ
НЕ ПОВОДИВСЯ,

НЕ КАЗАЛИ ДО МЕНЕ
ТРУБО, НЕ ОБРАЖАЛИ.

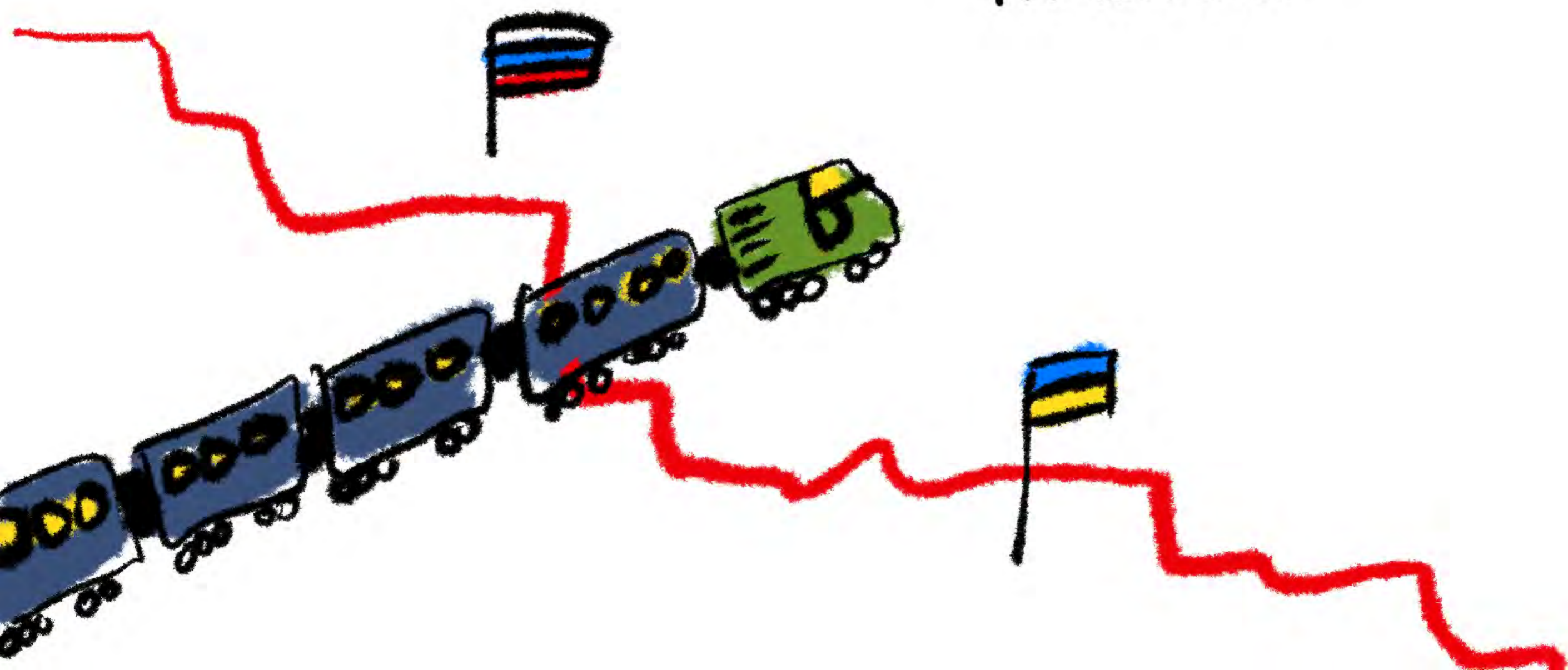
АЛЕ ВІДУТТЯ
НЕБЕЗПЕКИ,
ОТРУЄНОГО
ПОВІТРЯ,
ЗАДУХИ

ПЕРЕСЛІДУВАЛО
МЕНЕ.

КОЛИ ІДЕШ ПОТЯГОМ - ДОКУМЕНТИ
ПЕРЕВІРЯЮТЬ ТАМ - ТРОХИ СТИРАЄТЬСЯ
ВІДУУТТЯ, НІБИ ТИ В ІНШІЙ КРАЇНІ.

НАЗАД Я ПОВЕРТАЛАСЬ
ДРУГИМ ШЛЯХОМ - ПЕРЕТИНАЛА
КОРДОН МІЖ БЕЛГОРОДСКОЮ
І ХАРКІВСЬКОЮ ОБЛАСТЯМИ
ПІШКИ.

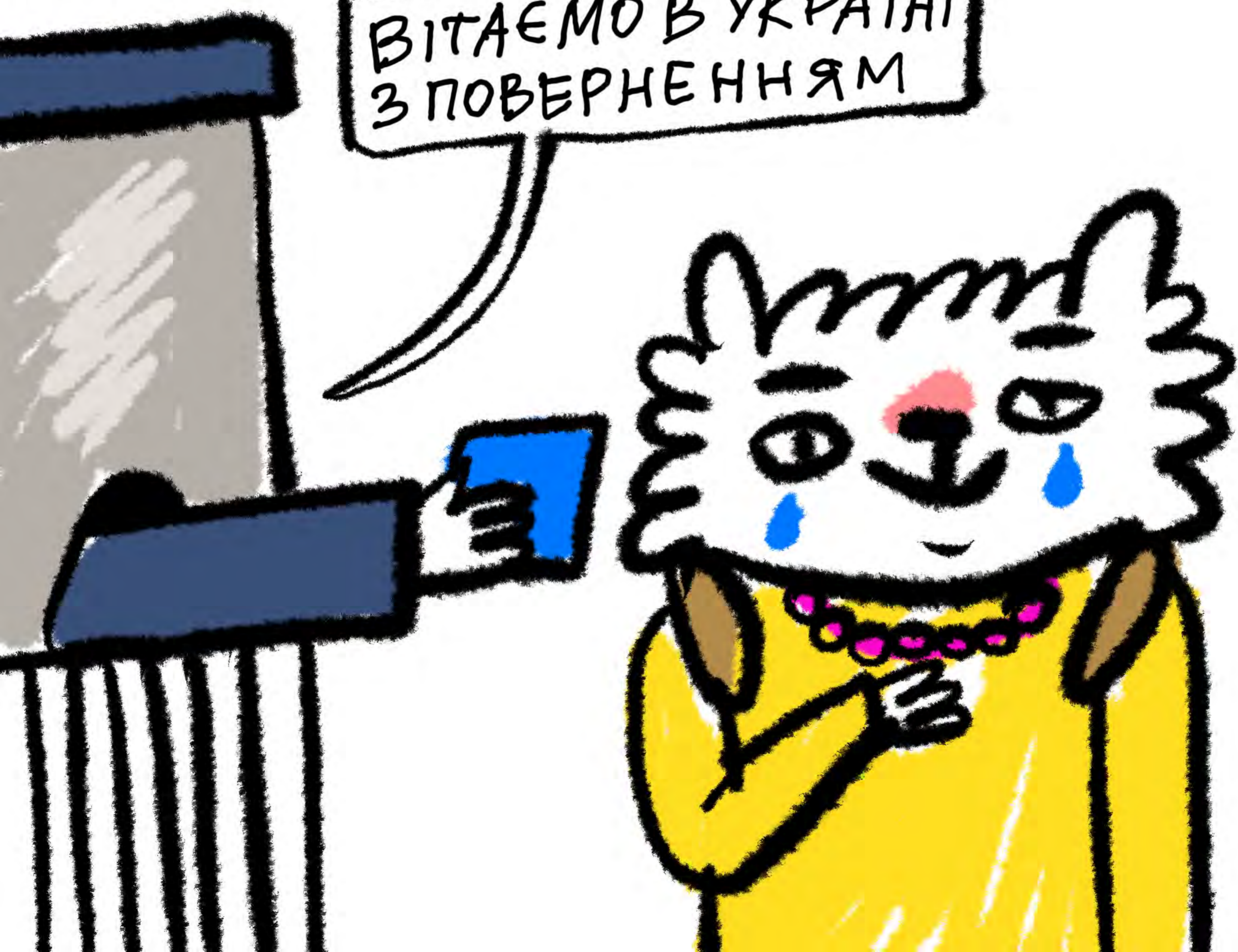

В ТОЙ ДЕНЬ Я ВПЕРШЕ УСВІДОМИЛА СЕБЕ
УКРАЇНКОЮ. Я ДОБРЕ ПАМ'ЯТАЮ ЦЕЙ
МОМЕНТ. Я ПЕРЕТНУЛА РОСІЙСЬКИЙ КОРДОН І ІДУ
ПО НЕЙТРАЛЬНІЙ ТЕРИТОРІЇ - УКРАЇНСЬКИЙ
КОРДОН ЗА ПАГОРБОМ. Я ПІДІЙМАЮСЬ І БАЧУ ЯК
НА ОБРІІ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ ПРАПОРИ І ВЕЛИЧЕЗНИЙ
НАПИС УКРАЇНА. Я ЗУПИНИЛАСЬ НА ВЕРХІВЦІ
І ЗАПЛАКАЛА - МЕНЕ ПЕРЕПОЛИНОВАЛИ ЕМОЦІЇ.
МИМО МЕНЕ ШВИДКО ПРОХОДИЛИ ЛЮДИ, ВОНИ
ЩОВКАЛИСЬ, БО НА ВУЗЬКІЙ ДОРІЖЦІ
Я ЗАВАЖАЛА.

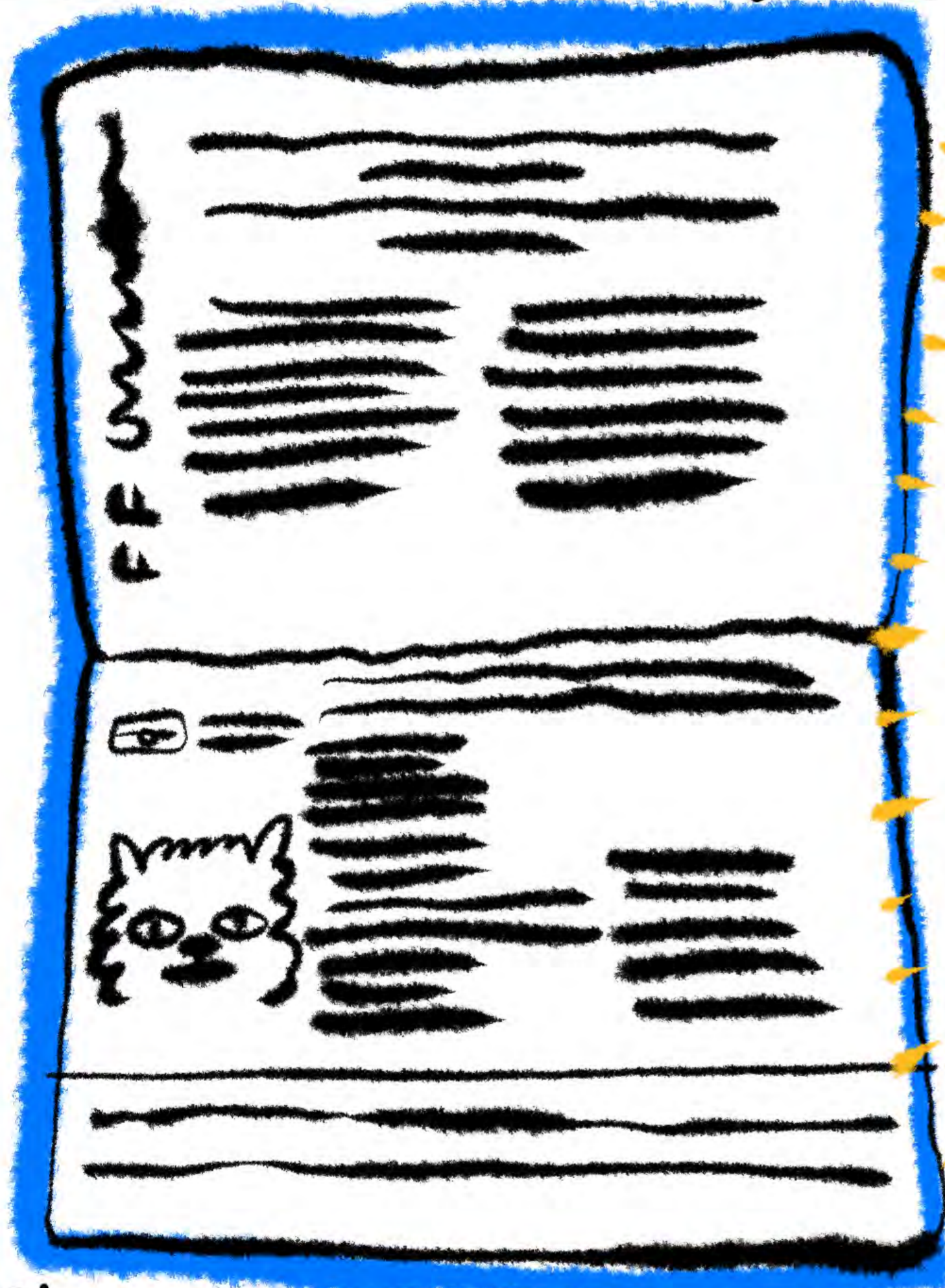
Я ПЛАНУВАЛА ЇХАТИ ДО ХАРКОВА НА МАРШРУТНІ
АЛЕ ХОТІЛОСЬ ПОБУТИ НА САМОТІ З НОВИМ ХСВІ
ДОМЛЕННЯМ - ТОЖ Я ЇШЛА ДО ХАРКОВА
ПІШКИ ВЗАДОВЖ ТРАСИ. Я ЗРОЗУМІЛА, ЩО Я
УКРАЇНКА, ЛЮБЛЮ СВОЮ КРАЇНУ І НЕ ДУЖЕ
ДЛЯ МЕНЕ ВАЖЛИВО.

ВІТАЄМО В УКРАЇНІ
З ПОВЕРНЕННЯМ

В 2016 році я замовила
собі закордонний паспорт.

На першій сторінці написано

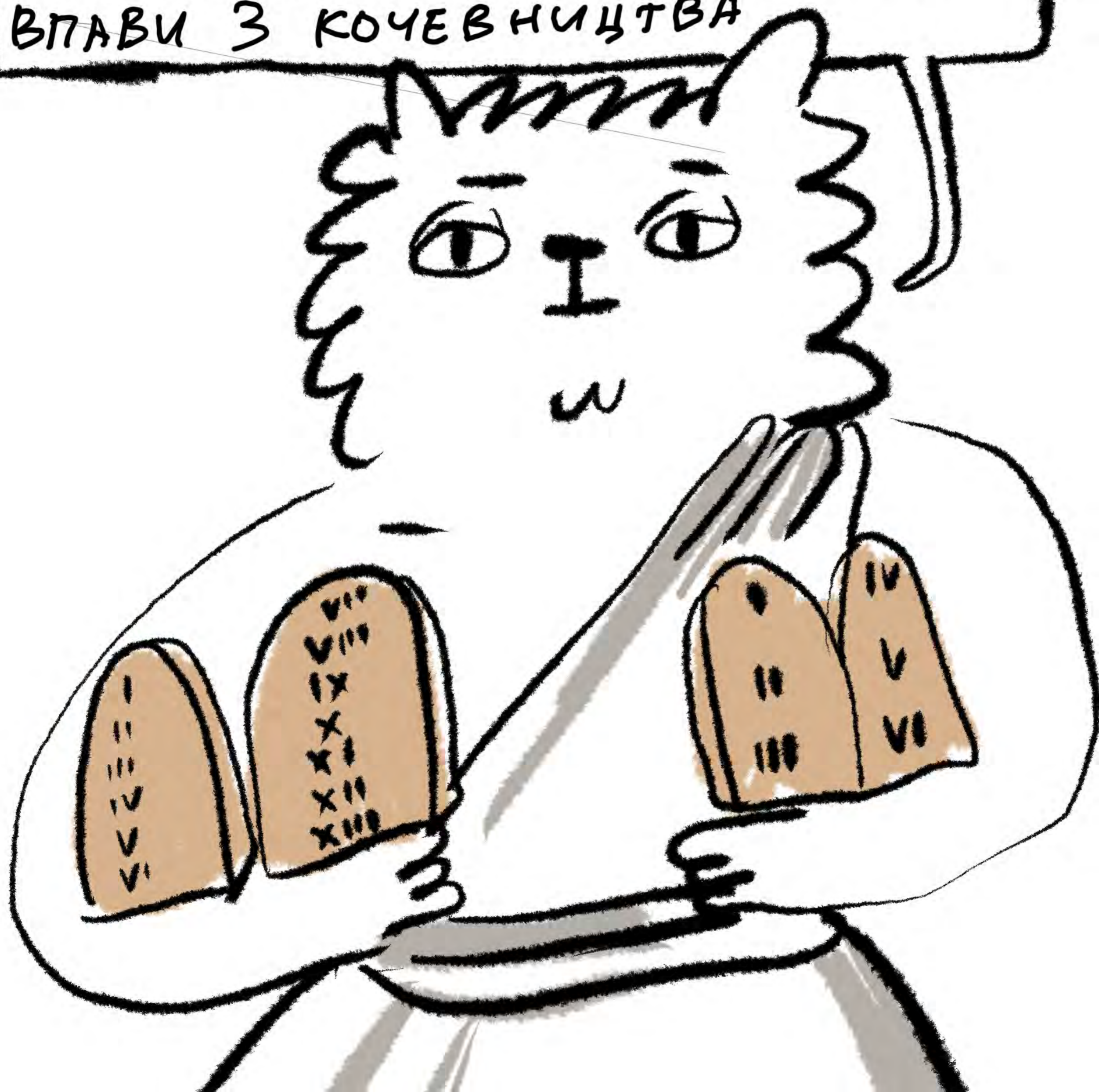

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ
МІНІСТР ЗАКОРДОННИХ
СПРАВ УКРАЇНИ ПРОСИТЬ
ВСІХ, КОГО ЦЕ МОЖЕ
СТОСУВАТИСЬ, ВСІМА
МОЖЛИВИМИ ЗАХОДАМИ
ПОЛЕТІТИ ПОЇЗДКУ
ПРЕД'ЯВНИКА ПАСПОРТА
І НАДАВАТИ ЙОМУ
НЕОБХІДНУ ДОПОМОГУ
І ЗАХИСТ

Я знаю що це стандартний
текст, але я дуже люблю ці
слова. В мене є дім, коли я
його покидаю міністр закордонних справ
просить всіх небайдужих поцікавитись про мене

ВПРАВИ В КІНЦІ
ПАРАГРАФУ

Я СФОРМУЛЮВАЛА КІЛЬКА ВПРАВ,
ЯКІ ДОПОМАГАЮТЬ НАБЛИЗИТИСЬ
ДО ПОЧУТТЯ СВДОМА, А ТАКОЖ
ВПАВИ З КОЧЕВНИЦТВА

<ЦЕ І Є МІЙ ДІМ>

I. РОЗБЕРИ РЮКЗАК, РОЗВІСЬ
І РОЗКЛАДИ РЕЧІ

II СХОДИ В ДУШ І ПРИЙМИ ВАННУ

III КУПИ ПРОДУКТИ, ГОТУЙ ВДОМА
(ЯКЩО ЛЮБИШ ТАКЕ)

IV СХОДИ НА ПРОГУЛЯНКУ В ПІЖАМІ

V СПИ ГОЛА

VI ЗАПАМ'ЯТАЙ ДОРОГУ І ХОДИ
БЕЗ КАРТИ. ПОБУДУЙ КІЛЬКА
МАРШРУТІВ. ВИБЕРИ УЛЮБЛЕНИЙ
НАЙДОВШИЙ І НАЙКОРОТШИЙ

VII ЗАПРОСИ ДРУЗІВ НА ВЕЧЕРЮ
ЗАХОСТИ ДРУЗІВ З ІНШОГО МІСТА

VIII ВИПЕРИ РЕЧІ,
ЗВЕРНИ УВАГУ НА ТЕЩО

ТИ РОБИШ З БРУДНИМИ
ТРУСАМИ І ШКАРПЕТКАМИ-
ЯКЩО ВІДПРАВЛЯЄШ В КОРЗИНУ
ДЛЯ БУДНОЇ БІЛИЗНИ-ТИ ВДОМА

IX В ТЕБЕ Є УЛЮБЛЕНИЙ СУПЕРМАР
КЕТ, КАВ'ЯРНЯ, РЕСТОРАН, БАР, ПАРК

X ТОБІ Є З КИМ ПІТИ НА КАВУ І З
КИМ ЗАГУСИТИ ІТИ ЗНАЄШ ДЕ

ПОЗНАЙОМИТИСЬ З НИМИ

XI ТИ ЗНАЄШ КІЛЬКА МАРШРУТІВ
ГРОМАДСЬКОГО ТРАНСПОРТУ

XII ТИ ЗНАЄШ КІЛЬКА МАРШРУТІВ
ПРИМІСЬКОГО ТРАНСПОРТА

XIII ТИ ЇЗДИВ В ОДНОДЕННУ ПОДОРОЖ І
ВЕРТАВСЯ СПАТИ В СВОЄ ЛІЖКО.

< СТАНЬ КОЧІВНИКОМ >

I ПОДИВИСЬ НА ВСЕЩО МАЄШ.
БАГАТО РАЗІВ ПОВТОРИ СОБІ
ПРОЦІННІСТЬ ЦИХ РЕЧЕЙ.
ПОВТОРНОЇ ПОКУ СЛОВА НЕ
ВТРАТЯТЬ СЕНС.

II ПЕРЕБЕРИ (ВІДДАЙ / ПРОДАЙ)
ПОДАРУЙ ВСЕ МИЛЕ І ЗАЧІВЕ.

III ОЦИФРУЙ ФОТОАЛЬБОМИ,
ЩОДЕННИКИ, ДИТЯЧІ МАЛЮНКИ,
ЛИСТИ І ЛИСТІВКИ.

IV СТВОРИ КАПСУЛЬ НИЙ ГАРДЕРОБ.

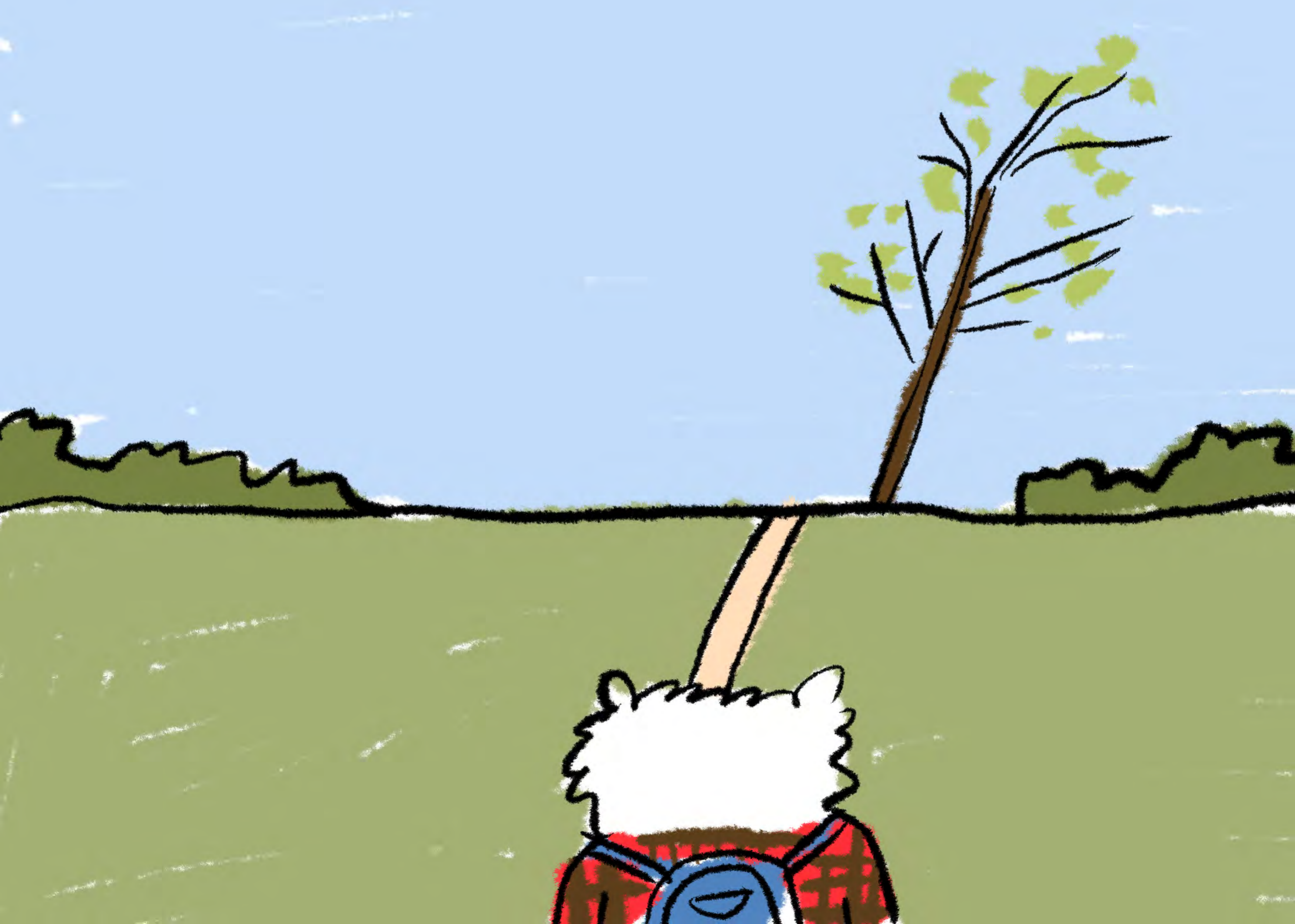
ПЕРЕВАГАТИМ РЕЧАМ,
ЩО МОЖНА НОСИТИ І ВЛІТКУ
ІЗИМОЮ НА ТЕРМОБІЛИЗНУ.
РЕЧІ БЕЗ ПРИНТІВ ЛЕГШЕ СОЧЕТАТИ,
ПЛАТТЯ КРАЩЕ СПІДНИЦЬ (СПІРНО)
НИЗИВ МАЄ БУТИ МЕНШЕ НІЖ ВЕРХІВ.
ВСЕ МАЄ ВЛІЗТИ В ОДИН РЮКЗАК
(КУРТКУ І ВЗУТТЯ АБО ВЖЕ НАТОБІ,
АБО КУПИШ ПОТІМ)
V В ІНШОМУ РЮКЗАКУ ДОКУМЕНТИ І
ТЕХНІКА.
VI ПОБУТО ВИЙ МОТЛОХ МОЖНА ЗНАЙ-
ТИ ДЕШЕВО АБО БЕЗКОШТОВНО
НА НОВОМУ МІСЦІ. ДОБРЕ ЯКЩО Є
ЯКІСЬ ЗАОЩАДЖЕННЯ НА ЦЕ.

ЧИ ПОВЕРНУСЬ
Я В БАХМУТ?

В Листопаді їздила з Івано-Франківськими
Мисткинями в Одесу і Миколаїв.
З Одеси до Миколаїва їхали автобусом -
це дуже красива дорога - з одного боку
море, а з іншого степи.

Я НЕ УСВІДОМЛЮВАЛА, ЩО СКУЧАЮ ЗА СТЕЛОМ,
ПОКИ НЕ ПОБАЧИЛА ЙОГО. В СТЕПУ ВІДНО ГОРИЗОНТ.
ДІЙТИ ДО ГОРИЗОНТА ПРОСТО - ПРИВ'ЯЗУЄШСЯ
ПОГЛЯДОМ ДО ЯКОГОСЬ ОБ'ЄКТА НА ГОРИЗОНТІ
І ІДЕШ.

В ФРАНКІВСЬКУ НА ГОРИЗОНТІ ВИДНО ГОРИ.
АЛЕ ДО НИХ ТАК ПРОСТО НЕ ДІЙДЕШ.
ДОРОГА, ЗАЛІЗНИЦЯ, СТЕЖКІ В ЛІСІ -
ВЕДУТЬ У НЕПЕРЕДБАЧУВАНИХ
НАПРЯМКАХ.

НІБИ ВІДЧУВАЮТЬ ЩО ТИ ЧУЖИНЕЦЬ,
ХОЧУТЬ ЗАПЛУГАТИ, ЗБИТИ З ПАНТЕЛИЖУ,
ПОСМІЯТИСЬ.

ЯКОСЬ Я БАЧИЛА МАПУ, ДЕ ЗАМІСТЬ РОСІЇ -
ОКЕАН МРІЙ. ЦЯ КАРТИНКА ПЕРЕТВОРИЛАСЬ
ДЛЯ МЕНЕ В ВІЗУАЛІЗАЦІЮ - ЗА ЯКИХ УМОВ
Я ПОВЕРНУСЬ В БАХМУТ. В СВОЇЙ КАРТИНЦІ
Я ПЕРЕЙМЕНУВАЛА ОКЕАН В СЛАВА-
УКРАЇНСЬКИЙ, БО МРІЙ - ЯКОСЬ ЗАНАДТО
АБСТРАКТНО.

БАХМУТ

100 КМ

БАХМУТ ЗНАХОДИТЬСЯ ЗА 100 КМ ВІД
КОРДОНУ - ЦЕ ПРИБЛИЗНО 4 ГОДИНИ
АВТІВКОЮ. ТОБТО МОЖНА ВУЛОБ
ІЗДИТИ НА УЗБЕРЕЖЖЯ КОЖНІ
ВИХІДНІ.

АЛЕМИ РОЗСТАЛИСЬ З

БАЧИТИ ТЕБЕ
БІЛЬШЕ НЕ
МОЖУ.

НАМ ТРЕБА
ЗРОБИТИ
ПАВЗУ У
ВІДНОСИНАХ

БАХМУ
ТОМ
НА НЕ
ДУЖЕ
ГАРНІЙ
НОТІ

ЗАТИЖДЕНЬ ПОЧАЛОСЬ
ПОВНОМАСШТАБНЕ
ВТОРГНЕННЯ,
ЗА РІК ВІД МІСТА
МАЙЖЕ НІЧОГО
НЕ ЛИШИЛОСЬ.

ЧИ МАЮ Я ПРАВО
ПОВЕРТАТИСЬ ПІСЛЯ
ТАКОГО ?

ЗАРАЗ МІЙ ДІМ НІДЕ І БУДЬ-ДЕ ОДНОЧАСНО.
ДОМ ДЛЯ МЕНЕ БІЛЬШЕ НЕ МАЄ САКРАЛЬНОГО
ЗНАЧЕННЯ - ТІЛЬКИ ФУНКЦІЯ. ФУНКЦІЇ ДОМУ
ДАВАТИ ЗАХИСТ І ПРОГІТІР ДЛЯ СНУ, ПІЄНИ,
ЗБЕРІГАННЯ РЕЧЕЙ, РОБОТИ, ГОТУВАННЯ ІЖІ,
ТОЦО, ВСІ РЕЧІ ЯКІ Я МАЮ ТАКОЖ ФУНКЦІО-
НАЛЬНІ. МЕНЕ ВІДЛЯКУЄ ЗАТИШОК, ВІН ЗДА-
ЄТЬСЯ ПАСТКОЮ, ЯКА НЕ ДОЗВОЛИТЬ ВЧАСНО
ВСЕ КИНУТИ І ПІТИ. Я ПРАГНУ ДО АСКЕТИЗМУ
І КОЧІВНИЦТВА. Я ПОХОДЖУ ЗІ СТЕПУ І
МОЯ ТОТЕМНА РОСЛИНА * ПЕРЕКОТИ-ПОЛЕ
ЛЕГКЕ НА ПІДЙОМ * КОЛЮЧЕ,
СУХЕ,

НЕ ВКОРІНЕНЕ

КИЕЦЬ